

1/2019

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Ctibor Košťál

VSVF z. s.

5 Valná hromada

7 Zpráva o hospodaření

8 Plán činnosti

9 Usnesení 24. valné hromady

PORTFOLIO ČLENA ODBORNÉ RADY PRO FOTOGRAFII

10 Ctibor Košťál

PORTFOLIO

14 Jirka Špiegel

KNIHY

20 Almanach VSVF z. s.

21 Foma stoletá

VÝSTAVY

23 Skupina 5+1

24 Sloupno

26 Na návštěvě u Flexarety

27 Česko – polské fotografické léto

SOUTĚŽE

29 Barokní doba kolem nás

30 39. Národní soutěž amatérské fotografie

36 Praha fotografická 2019

ČESTNÉ ČLENSTVÍ

41 Pavel Rejtar

VZDĚLÁVÁNÍ

47 Hradecká Fotografická Konzervatoř 2020 - 2021

OSTATNÍ

48 Setkání Flexaret

48 Photogenia Brno

49 Tři výročí fotografie

49 Surrealismus

51 Svaz českých fotografů

KDE FOTÍM JÁ

52 České středohoří

53 Za vulkány do Polska

54 Sedlčansko v botách Jana Reicha

55 Foto-Jizerky 2019

Fotoimpuls č. 1/2019

Vydává:

Impuls Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii Impuls Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

Pavel Rejtar /

Fotografie na obálce strana 56

Pavel Rejtar /

Uzávěrka příštího čísla 2/2019 – 31. 10. 2019

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls
zasílejte na adresu:

Impuls Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@impulshk.cz

<http://www.impulshk.cz>

Vychází za finančního přispění

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 200 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

Úvodní slovo

„Nezatracujte ohlížení.“

Milí kolegové, nečekejte žádnou bilanci činnosti Vaší, našeho sdružení nebo snad mé. I když mě se to tak trochu vlastně týkat bude.

Jak se to dotkne Vás, záleží na tom, k jaké fotografické skupině náležíte.

Patříte mezi fotografy, kteří žijí přítomností s výhledem snad vpřed, nebo se rádi občas zastavíte a ohlédnete se? Záměrně Vás oslovuji coby fotografa a ne jako „normálního“ lidi, protože ti si snad všichni bez rozdílu někdy rádi zavzpomínají. Tady jde o ohlédnutí fotografické. Jsem si vědom, že toto téma bezprostředně souvisí s věkem, neboli kdyby mi nebylo tolik, kolik mi je, tak bych asi náš zpravodaj uváděl tématem jiným...

Každý, kdo již nějaký čas fotografuje, tak více či méně úspěšně bojuje s archivováním svých výtvorů. Myslím s archivováním, kde se dá žádané kdykoliv snadno nalézt. A to ať již jde o nastříhané negativní celuloidové pásy, zarámované diapozitivy nebo o současná elektronická data. Pomíjím hotové fotografie, ty se mi do tématu nehodí. Znáám kolegy, kteří mají vše datováno, popsáno, zaznamenáno v sešitech a šanonech. Pak pro ně není hledání čehokoliv zásadním problémem. Chtělo by se mi napsat – srabi...

Mám fotografickou paměť. Ne tu, kterou jsem využíval na studiích. Co vyfotografuji, to si většinou pamatuji. A s tím mnohdy i další okolnosti tvorbu doprovázející. Většinou. Zatím. V posledních 15 letech, kdy tvořím pouze digitálně, ukládám data do v daný den logických souborů s neméně logickým názvem. Jejich logičnost se ale časem vytrácí a pak... Například u desítky let starých negativů a diapozitivů jen vím, že je mám. Někde. Většinou vše najdu, ale trvá to o poznání déle, než u „srabů“. A proč to mj. trvá déle? No protože se ohlížím, kochám. Rukama mi prochází neuvěřitelné množství historického materiálu. No a nepřibrzděte, nezastavte se. Spousta políček se nikdy nedočkala převedení do reálného spektra. Selekcí jsem prováděl pouhým čtením negativů. A při ohlédnutí zjistím, že nikoliv bezchybným. Do ruky tedy беру negativ po negativu, případně skenuji a žasnu. Nechápu, proč jsem z daného okna tehdy pozitiv neudělal a žasnu nad tím, jak jsem byl kdysi „dobřej“... Víím proč. Dříve se fotograf, než zmáčknu spoušť, s daným motivem daleko více pomazlil. Výběr úhlu, světla, kompozice. Dnes je vše

/ CTIBOR KOŠTÁL / 1970-2019 /

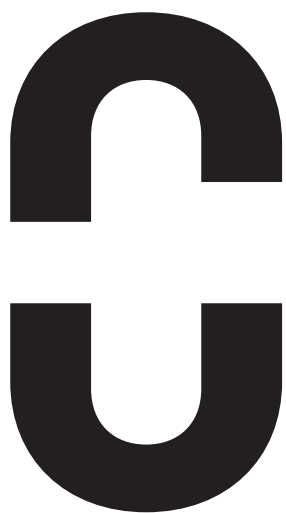
daleko hektičtější a povrchnější, jako celá doba a žel bohu i společnost. Nemohu říci, že bych se ohlížel systematicky, ale občas mě to popadne. Třeba nyní pracuji na přípravě fotografického pásma zachycující události od listopadu 1989 do května 1990. Neuvěřitelných 30 let zpět.

Toliko mé drobné vyznání. Subjektivní, ale přesto bych na Vás ve Vašem zájmu apeloval. Nezatracujte ohlížení, jde o nesmazatelnou součást Vašeho života, na kterou dříve nebo později budete jistě pyšní.

A na závěr ještě jedna drobná prosba. V mém portfoliu, které naleznete za tímto úvodníkem, Vám uděluji řadu třebaže bezvýznamných rad. Poradte mi i Vy, jak jednoznačně a hlavně jednoduše archivovat, abych nacházel... Díky.

*Dobré světlo všem přeje čas od času se ohlízející
Ctibor Košťál*

Impuls se nově prezentuje jako Centrum uměleckých aktivit

centrum uměleckých aktivit

Vážení a milí fotografové, dámy a pánové, dovoluji mi co nejlépe osvětlit kroky, které vedly ke změně komunikace názvu vám dobře známého „Impulsu“. Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit, nese své jméno s drobnou obměnou již od roku 1991, kdy došlo k transformaci z původních krajských/okresních kulturních středisek na příspěvkovou organizaci, která se stala tzv. servisní organizací pro vznikající spolky. A rozhodně mu slouží ke cti, že název Impuls byl a je trefný a velmi vypovídající o činnostech organizace. Bohužel se za téměř tři dekády nepodařilo zvrátit vnímání širší veřejnosti, která jej často zaměňuje s regionální pobočkou komerční rádiové stanice (a je zcela irelevantní, který název vznikl dříve. Jak sami víte, je fenomén „Haló, tady Impulsovi“ v české kotlině opravdu velmi silně zakořeněn a podotýkám, že se dotýká i kultury a umění činných lidí).

Po 28 letech bylo tedy více než žádoucí provést redesign, lépe řečeno navrhnout zcela novou formu sebevědomé komunikace, a to především té vizuální. Nově se tedy prezentujeme jako Centrum uměleckých aktivit. Chtěli jsme pojmenovat organizaci tím, co dělá, k čemu slouží. Lze si tak lépe představit, že podporujeme umělce v různé fázi jejich tvorby a jsme otevření všem druhům umění. Oficiální název organizace však i nadále zůstane ve stejné podobě, tedy Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit. A pakliže budu parafrázovat oblíbený seriál, tak to bude: „Dycky Impuls!“

Dne 12. března jsme proto vypsalí otevřenou soutěž na návrh nové jednotné vizuální identity s termínem přihlášek do 16. dubna. Jejím záměrem bylo najít takové grafické řešení, které by podtrhlo nové směřování organizace coby moderního, kulturního, uměleckého a vzdělávacího centra Královéhradeckého kraje a zároveň jednoduchou

formou umožňovalo vydávané materiály a elektronické výstupy k jednotlivým akcím sjednotit tak, aby na první pohled bylo jasné, že je realizuje jedna organizace.

Do dne uzávěrky se nám sešlo celkem sedm návrhů, ze kterých byl hodnotící komisí jednomyslně vybrán jeden, o kterém jsme přesvědčeni, že nejlépe vystihuje jak podstatu naší organizace, tak i aktivity, kterým se věnujeme. Tuto představu nejlépe naplnilo hradecké studio Otherwise.cz pod vedením Ondřeje Marka, který se přímo specializuje na tvorbu značek, log a jednotných vizuálních stylů. Již nyní se těšíme ze spolupráce, která bude postupně spatřovat světlo světa a bavit nás všechny. Je to pro nás další IMPULS.

Věříme, že změna názvu pomůže veřejnosti ke snadnější identifikaci a orientaci. Nyní usilovně pracujeme na nové nabídce služeb, srozumitelné prezentaci centra a rozšíření spolupráce s organizacemi v celém Královéhradeckém kraji.

*Mgr. Martina Erbová
ředitelka*

Valná hromada VSVF, z. s.

Vyhodnocení činnosti

Všechny akce jsou pořádány ve spolupráci s Impulsem – centrem podpory uměleckých aktivit.

DLOUHODOBÉ KURZY, DÍLNY, BESEDY, SEMINÁŘE

Dlouhodobý odborný kurz Hradecká fotografická konzervatoř

HFK je odborný vzdělávací kurz. Jedná se o intenzivní studium v rozsahu tří výukových bloků organizovaný formou dálkového řízeného samostudia a je zaměřený převážně na výtvarnou fotografii. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně. Ke studiu bylo přijato 20 fotografů, v lednu 2017 zahájilo výuku 20 studentů. Vedoucími pedagogy jsou doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf a MgA. Ivo Gil, profesionální fotograf a kurátor výstav. Na výuce se podílejí další odborní pracovníci. Studium ukončilo v prosinci absolventskou výstavou 18 posluchačů

Základy fotografování

Kurz základů fotografování byl zaměřen nejen na začínající fotografy, ale i pokročilejší v něm našli informace, které obohatili jejich zkušenosti. V kurzu se frekventanti dozvěděli o základní fotografické technice a postupech ve fotografování. Dozvěděli se, jak fotoaparát vlastně funguje, k čemu jsou jednotlivé funkce, režimy nastavení a vše si samozřejmě i vyzkoušeli v praxi. Cílem byla změna z nahodilého fotografování svého okolí k začátku cílevědomé tvorby.

Lektor Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Vazba knih

Grafická designérka Darina Lepišová, která se zabývá autorskou knihou a ruční knižní vazbou, seznámila frekventanty s možností ruční knižní tvorby, naučila, jak si udělat vlastní knihu a poradila, jak dát knize šmrnc. Náplní kurzu byla jednosložková vazba - šitá; leporelo - nelepená nešitá vazba, tvrdé desky; japonská vazba - šitá. Pro velký zájem se uskutečnily 2 lekce.

Lektorka Darina Lepišová

Historické fotografické techniky

Technika kyanotypie – modrotisku, Van Dyke – sépiového tisku a slané papíry. Cílem kurzu bylo provést zájemce o historické techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesů, které jsou již dávno zapomenuty, ale patří mezi skvosty výtvarných technik. Každý z absolventů by měl po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tyto techniky zvládnout.

Lektor Ivan Nehera

Ikonografie krajiny – Křinice a okolí

Cílem workshopu bylo studium tří kultur, které se na Broumovsku setkávají – české, polské a německé. Dále byl seminář zaměřen na současný stav tří z osmi opuštěných kostelů, které jsou velice důležité svou barokní architekturou, a to nejen v Čechách. Nedílnou součástí byl i obrazový záznam změn, které nastaly v posledních letech v pohraničních vesnicích Martínkovice a Božanov.

Lektoři doc. MgA. Josef Ptáček a MgA. Ivo Gil.

Atmosféra divadelního festivalu

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii. Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města Hradce Králové, foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci 28. mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů a 18. ročníku Open air programu (aneb Ulice plné komediantů). Fotografování bylo individuální. V průběhu festivalu probíhaly konzultace s lektorem. Cílem semináře bylo naučit fotografy pracovat se zachycením momentální situace, která nejde zopakovat a je důležitá a klíčová pro ten daný okamžik, a to nejen při divadelním představení na jevišti, ale i při reakci diváků v hledišti i ulicích v průběhu celého festivalu.

Lektor doc. MgA. Josef Ptáček

Příměstský tábor pro děti z Hradce Králové ve spolupráci s Galeríí moderního umění v Hradci Králové

VYTVOŘENO SVĚTLEM aneb POSVÍŤME SI NA UMĚNÍ

Dva běhy

31 dětí si ve fotokomoře postupně vyzkoušelo strukáž a fotogram. Ve studiu jsme pak s dětmi malovali světlem – luminografie.

Fotografování pro mírně pokročilé

Kurz volně navazuje na základy fotografování. Jeho obsahem bylo prohloubení dovedností s fotoaparátem, pochopení a smysluplné využití fotografických postupů, skladebných principů a kompozice při tvorbě obrazu. V návaznosti na teorii byly zařazeny praktické ukázkové cvičení.

Kurz v rozsahu 8 setkání po 3 až 4 hodinách.

Lektor Ivan Nehera

Černobílá fotografie

Cílem kurzu bylo nejen seznámení se s technikou celého černobílého procesu klasické analogové fotografie, ale i prohloubení dosavadních vědomostí a dovedností tohoto procesu. Důraz byl kladen na osvětlení a speciální postupy při zpracování černobílého materiálu založeného na citlivosti halogenidů stříbra ke světlu. Kurz byl rozdělen na dvě víkendová setkání negativ a pozitiv.

Lektor Ivan Nehera

Krajinářská fotografie

Fotografický víkend na Rýchorské boudě a okolí byl určen všem, kdo mají rádi fotografii. Cílem bylo poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa, cestovatele a místního rodáka. Fotografický víkend byl určen nejen pro zkušené fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.

Lektor Ing. Ctibor Košťál

Olejtisk (Oilprint, Rawlinsoil)

Olejtisk byl další v řadě historických fotografických technik, které Impuls pro zájemce připravil. Kurz byl zaměřen na praktické zvládnutí staré fotografické techniky. Absolvent byl seznámen s teorií techniky a její zpracování do praktického procesu. Pro velký zájem se uskutečnily dva běhy.

Lektor Ivan Nehera

Pionýrský den

Víkendová dílna byla určena zájemcům, kteří se ještě nesetkali s klasickým černobílým fotografickým procesem. Na fotografické dílně se seznámili se vznikem a zpracováním obrazu na principu použití stříbra. Součástí pionýrského dne byla i exkurze do Fomy Bohemia spol. s r. o. v Hradci Králové.

Lektoři: Vladimír Skalický, Kateřina Šušlíková a Jan Odehnal

Beseda s Milošem Vojířem

na téma Akt ve fotografii

SOUTĚŽE

PREMIÉRA 2018 – 29. ROČNÍK FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE

Premiéra je fotografická soutěž každoročně vyhlašovaná Impulsem Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové. Je určena pro všechny zájemce o fotografii a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány. Amatérská fotografie je jediný obor, ve kterém celostátní soutěži nepředchází okresní ani krajská kola. Ve východních Čechách proto soutěž Premiéra dává každoročně přehled o úrovni amatérské fotografie a ze soutěžních kolekcí pak vybíráme fotografie, ale hlavně autory, nejen pro regionální výstavy.

V letošním 29. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2018 bylo porotě předloženo 544 fotografií od 67 autorů, z čehož v kategorii A 527 fotografií od 60 autorů a v kategorii B 17 fotografií od 7 autorů.

Konzultace – rozborový seminář

PREMIÉRA 2018 – 29. ročník

fotografické soutěže

Účastníkům fotografické soutěže Premiéra je dána možnost setkat se se členy poroty a hovořit s nimi o svých fotografiích. Možnost konzultací a rozborů soutěžních fotografií pro amatérské fotografy je velkým přínosem v jejich další tvorbě, napomáhá mimo jiné rozvoji vidění obrazu a rozpoznávání hrubých chyb ve fotografickém obraze. Rozborový seminář se každoročně setkává s velkým ohlasem, a to nejen mezi účastníky soutěže, ale i mezi ostatními fotografy.

Lektoři doc. MgA. Josef Ptáček a MgA. Ivo Gil

NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2016 (NSAVF)

Zastoupením Jany Neugebauerové, MVDr. Rudolfa Němečka a Vladimíra Skalického v odborné radě pro fotografii při ARTAMA Praha se podílíme na znění statutu, vyhlášení a propagaci 38. ročníku soutěže. Porota hodnotila ve Svitavách celkem 899 snímků od 182 amatérských fotografů a 6 kolektivů.

Výstavní činnost

V roce 2018 jsme doposud připravili 22 výstav, a to nejen ve výstavních prostorách v Hradci Králové (Knihovna města Hradce Králové, Bazalka, Infocentrum, Galerie U Přívozu Studijní a vědecké knihovny, Galeri Na Hradě Lékařské fakulty a kavárna District 5). Vítězné snímky fotografické

soutěže Premiéra 2017 bylo možné zhlédnout ve Fabrice ve Svitavách. Absolventské soubory Hradecké fotografické konzervatoře byly vystaveny nejen ve Fabrice ve Svitavách, ale i na zámku Linhartovy. Salon východočeské fotografie byl ke zhlédnutí v Novém zámku v Kostelci nad Orlicí.

PUBLIKAČNÍ ČINNOST

FOTOIMPULS

Neprodejný zpravodaj v nákladu 200 kusů. V letošním roce vyšla 2 čísla ve formátu A4 a v rozsahu 56 stran (jedno číslo) v černobílém provedení. K vydání dvou čísel Fotoimpulsu v roce jsme přistoupili z úsporných důvodů (neustále se zvyšující náklady na tisk a zdražení poštovního).

SPOLUPRÁCE NA CELOSTÁTNÍCH AKCÍCH

se uskutečňuje na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení,

propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

Ve spolupráci s Divadelním ústavem Praha jsme se podíleli na putovní výstavě soutěžní Přehlídky současné divadelní fotografie. Tuto soutěž obeslalo 121 tvůrců 1 348 fotografiemi, pořízenými v letech 2015–2017, a to ve dvou kategoriích: Profesionální (Inscenace a Portrét v roli) a Studentské (Volné téma s divadelní tematikou). Ve druhé kategorii získali studenti Hradecké fotografické konzervatoře Hradec Králové první dvě místa a čestné uznání.

STUDIJNÍ KNIHOVNA

Průběžně po celý rok.

V roce 2011 jsme začali budovat studijní knihovnu SAK Impuls pro zájemce o výtvarnou kulturu a fotografii. Knihovna je přístupná veřejnosti v pracovní dny od 7.30 hodin do 16 hodin. Mimo pracovní dobu a v sobotu po telefonické domluvě. Knihovna vzniká z darů fotografů i nakladatelství: Vydavatelství KANT – Karel Jedlický, Praha; Galerie Zdeněk Sklenář, Praha; Nakladatelství Nový Svět, Praha; Josef Ptáček; Ivo Gil; Vítězslav Krejčí; Jana Neugebauerová a další.

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ HRADEC KRÁLOVÉ, z. s. ROK 2018

K 31. 12. 2018 mělo VSVF 143 členů. Výše členského příspěvku byla 200,- Kč.

Příjmy:

členské příspěvky za rok 2014	200,00 Kč
členské příspěvky za rok 2015	200,00 Kč
členské příspěvky za rok 2016	600,00 Kč
členské příspěvky za rok 2017	800,00 Kč
členské příspěvky za rok 2018	14 600,00 Kč
členské příspěvky za rok 2019	1 700,00 Kč
dar sdružení	2 000,00 Kč
příjmy celkem	20.100,00 Kč

Výdaje:

poplatky za vedení účtu Komerční banka	281,00 Kč
ceny Premiéra	8 000,00 Kč
Salon Východočeské fotografie	3 224,00 Kč
ostatní režijní výdaje	1 008,00 Kč
výdaje celkem	12 513,00 Kč

Stav peněžních prostředků k 31. 12. 2018:

hotovost	3 813,00 Kč
bankovní účet Komerční banka	314 972,21 Kč
celkem	318 785,21 Kč

Dne 24. 1. 2019 proběhla kontrola účetnictví Volného sdružení východočeských fotografů.

Zjistili jsme, že účetnictví je vedeno řádně, doklady jsou úplné a jsou zařazeny a očíslovány správně, počáteční a konečné stavy hotovosti souhlasí s fyzickou inventurou pokladny a počáteční a konečné stavy bankovního účtu souhlasí s výpisy. Hotovost v pokladně byla fyzicky doložena.

Revizní komise ve složení:
Jiří Čečka, Libor Němec, Karel Bauer

PLÁN ČINNOSTI VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ, z. s. HRADEC KRÁLOVÉ NA ROK 2019

VZDĚLÁVÁNÍ, DLOUHODOBÉ KURZY

ÚNOR - ČERVEN

ZÁKLADY FOTOGRAFOVÁNÍ PRO KAŽDÉHO

Fotografický kurz pro začátečníky.

Lektor Ivan Nehera

ŘÍJEN - PROSINEC

FOTOGRAFOVÁNÍ PRO MÍRNĚ POKROČILÉ

Tento kurz volně navazuje na kurz základů fotografování.

Vedoucí lektor Ivan Nehera

CELOROČNĚ

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ

nástavbové studium

Jednoroční kurz pro absolventy Hradecké fotografické konzervatoře se zaměřením na výtvarnou fotografii s přesahem do malířství, filozofie atp. Kurz bude organizován formou dálkového řízeného samo studia.

Vedoucí lektor doc. MgA. Josef Ptáček

SEMINÁŘE A DÍLNY

DUBEN

VAZBA KNIH

První seznámení s ruční vazbou fotoalba, naučíte se, jak si udělat vlastní fotografickou knihu a dozvíte se, jak dát knize šmrnc.

ÚNOR - ČERVEN

ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE

Intenzivní víkendový fotografický kurz pro začátečníky, zaměřený na vyvolání negativu a zhotovení fotografie klasickým mokrým procesem.

Lektor Ivan Nehera

KVĚTEN

IKONOGRFIE KRAJINY

Praktický víkendový seminář zaměřený na pochopení krajiny, která mění svůj ráz zásahem člověka.

lektoři doc. MgA. Josef Ptáček a Mgr. Ivo Gil

22. - 31. ČERVEN

DIVADELNÍ ATMOSFÉRA

Praktický seminář, fotografování v rámci Open air programu a festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové.

Lektor doc. MgA. J. Ptáček

ČERVEN

DŘEVĚNÉ FOTOGRAFOVÁNÍ

Praktický víkendový seminář zaměřený na velkoformátové

kamery, na práci s kypovacími fotoaparáty a hlavně na exponometrii.

Lektor Ivan Nehera

ZÁŘÍ

BROUMOVSKO – POHRANIČÍ

Cílem workshopu je studium tří kultur, které se na Broumovsku setkávají české, polské a německé.

lektoři doc. MgA. Josef Ptáček a MgA. Ivo Gil

ŘÍJEN

KRAJINÁŘSKÁ FOTOGRAFIE

Praktický víkendový seminář.

Lektor Ing. Ctibor Košťál

LISTOPAD

MĚSÍC FOTOGRAFIE BRATISLAVA

Účast na seminářích, dílnách, vernisážích a setkáních se světovými fotografy.

LISTOPAD

PREMIÉRA 2019

30. ročník fotografické soutěže

Rozborový seminář 30. ročníku fotografické soutěže.

CELOROČNĚ

HISTORICKÉ TECHNIKY

Praktické seznámení s kouzlem starých fotografických technik, jako je slaný papír, Van Dyke a modrotisk – tento kurz proběhne v sobotu 23. února 2019.

Naplánován je i kurz olejotisku.

lektor Ivan Nehera

BESEDY

DOKUMENTÁRNÍ FOTOGRAFIE

Tomáš Pospěch, Praha.

26. ledna

LISTOPAD

FOTOGRAFIE

Představení tvorby předsedy komise 30. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2019.

SOUTĚŽE A PŘEHLÍDKY

LEDEN - KVĚTEN

NÁRODNÍ VÝSTAVA A SOUTĚŽ AMAMTÉRSKÉ FOTOGRAFIE

Příprava, propagace, účast v porotě 39. ročníku fotografické soutěže.

DUBEN - PROSINEC

PREMIÉRA 2019

30. ročník fotografické soutěže .

KONZULTAČNÍ STŘEDISKO PRO FOTOGRAFY CELOROČNĚ

VÝSTAVNÍ ČINNOST

Pro širokou veřejnost připravujeme v roce 2019 výstavy v Hradci Králové (ve výstavní síni Infocentra, výstavní síni Bazalky, pobočky knihovny města Hradce Králové, J. Masaryka 605, v Galerie Na hradě a v kavárně District 5). Reprízu vítězných fotografií 29. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2018 v březnu ve Svitavách.

ÚČAST NA CELOSTÁTNÍCH FOTOGRAFICKÝCH AKCÍCH CELOROČNĚ

Po celém území ČR.

EDIČNÍ ČINNOST

Vydávání zpravodaje východočeských fotografů FOTOIMPULS. Posláním zpravodaje je informovat fotografy amatéry o dění v oboru na území východních Čech i v dalších oblastech. Představuje významné fotografie, kteří v této oblasti žili. Nabízí propozice místních, krajských, celostátních i mezinárodních soutěží a jejich následné vyhodnocení, informuje o vzdělávacích akcích, seminářích a besedách. Představuje fotokluby, zveřejňuje kontakty a odkazy na internetové stránky. Uveřejňuje pozvánky na fotografické výstavy a festivaly doma i v zahraničí. Seznamuje s novinkami ve fotomateriálech, které nabízí současný trh. Fotoimpuls je zpravodaj neprodejný, vychází 2x ročně. •

Usnesení 24. valné hromady Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

**se sídlem Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové
konané dne 26. 1. 2019 na Krajském úřadu Královéhradeckého kraje,
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové.**

Celkem 98 přítomných členů.

Valná hromada:

1. schvaluje

a) Program valné hromady

Mandátovou komisi ve složení:

Eva Stanovská, Lenka Židová a Kateřina Göttlichová.

Návrhovou komisi ve složení:

Jana Neugebauerová, Rudolf Němeček a Vítězslav Krejčí.

b) Návrh na udělení čestného členství VSVF, z. s.

Pavlu Rejtarovi.

2. bere na vědomí

1. Výroční zprávu předsedy VSVF, z. s. Vítězslava Krejčího o činnosti VSVF, z. s. za rok 2018.

2. Zprávu hospodářky Jany Neugebauerové o hospodaření VSVF, z. s. za rok 2018.

3. Zprávu předsedy revizní komise Jiřího Čečky o revizi účetnictví VSVF, z. s. za rok 2018 ze dne 16. 1. 2019.

4. Plán práce VSVF na rok 2019 předložený Ctiborem Košťálem, členem rady VSVF, z. s.

Vypracovala: Jana Neugebauerová, předsedkyně návrhové komise.

Dne 26. 1. 2019

Ctibor Košťál

Ó hory, ó hory...

Portfolio, chcete-li průřez autorské tvorby. Jak by asi mohl ale vypadat takový průřez od člověka, fotografa, který se tomuto překrásnému koníčku věnuje více jak 50 let. Bez problému bych, myslím, neobjektivně zaplnil toto i třeba značně rozšířené číslo.

Velmi okrajově vám tedy přiblížím pouze jednu, nejsrdečnější oblast mého fotografického života. Možná spíše jen udělím několik dobře míněných rad.

/ CTIBOR KOŠTÁL / EXPOZICE NA MT. BLANCU – ALPY 2003 /

/ CTIBOR KOŠTAL / ZIMA NA LYSEČINSKÉ HOŘE – KRKONOŠE 1992 /

Patrně již z názvu, převzatého od fenomenálních hudebníků kapely Stromboli, jde o fotografii horskou. První snímky s touto tematikou vznikly na počátku mé tvorby v mnou milovaných Krkonoších, konkrétně na Horních Lysečínách. Stačilo vystoupat na Pomezní hřeben a měli jste východní Krkonoše jako na dlani. A ani nechci popisovat pohledy do kraje, kde nejvzdálenější horizont tvořily Jeseníky s nejvyšším Pradědem. Ten mimochodem díky charakteristickému vysílači vypadá z dálky jako jednohubka. Celý hřeben nám ale velmi rychle zarůstá, tak chcete-li ještě podobně jako já něco vidět, neváhejte.

Pak tu byly jediné, bez problému dosažitelné velehory – Vysoké Tatry. Díky členství v horolezeckém oddílu a benevolenci pracovníků TANAPu se mi podařilo dostat

na místa, kam by to dnes bylo přinejmenším složité až ilegální. Hrál jsem si na Viléma Heckela, nakláněl se do propastí, snad i trochu riskoval, často do svých záběrů komponoval lidi. Teprve od druhé poloviny osmdesátých let se horské „portfolio“ rozšířilo o majestátní Alpy, Dolomity, tadžické Fanské hory a zejména pak monumentální Hymálaj. Ten jsem zatím navštívil 4x. Ne, nechlubím se. Chci pouze poukázat na vývoj lidského vědomí, myšlení. Moudření? Před lety jsem si totiž myslel, že zvládnou nafotit celou naši zeměkouli a hlasitě zastával názor, že „život je příliš krátký na to, abychom se vraceli na stejná místa...“ Jak pošetilé, mělké. Naštěstí mé uvědomění si, že svět přece jen svoji velikostí „lehce“ převyšuje formát mého pozemského života, nenechalo

/ CTIBOR KOŠTÁL / HORIZONTY Z POD MANGRTU – JULSKÉ ALPY 2006 /

/ CTIBOR KOŠTÁL / I TAK SE DAJÍ FOTIT HORY – NĚKDE NAD IRÁNEM 2017 /

/ CTIBOR KOŠTÁL / I CESTA JE CÍL – HYMÁLAJ 1995 /

na sebe dlouho čekat a já se s láskou začal na místa, kde mi kdy bylo dobře, vracet. Proto ty 4x nejvyšší nepálské hory. Mohu tím také posoudit, jak se tento region raketově mění. Dle mého soudu nikoliv k lepšímu. Alespoň tedy pro nás, návštěvníky - fotografy. Tam, kam jste se ještě před pár lety dostali pouze po svých, vedou krkolomné kamenné cesty, brázděné terénními vozy pofiderního technického stavu. Pulty vesnických obchůdků se prohýbají pod tíhou čínského šuntu, s čímž souvisí i více než problematická likvidace zejména plastových odpadů. Domorodci oděni v pseudo značkovém oblečení. Hory, hory tam ale stále jsou a na vlídnost místních rozhodně narazíte. Vyberte si nějakou méně frekventovanou lokalitu, údolí a vyrazte. Mějte ale na mysli, že cítit se někde dobře s sebou nese i vhodnou volbu parťáků. A pro fotografy to platí dvojnásob. Když se totiž dostaneme do nepopsatelně euforického foto transu, přestáváme vnímat nepodstatné. Čas, hlad, žízeň, či snad „bezvýznamné“ mrmání kolegů typu – kdy přijdeš, kdes byl, nešlo by to rychleji, co na tom vidíš apod. Jezděte tedy s přáteli stejně praštěnými a chcete-li si to opravdu užít, tak nejlépe ještě pomalejšími.

A ještě jedna věc. Hory jsem desítky let poctivě sledoval přes hledáček analogového zejména středoformátového aparátu a vše jsem zaznamenával na inverzní, ale hlavně černobílý negativní svitek. Přátelé, chcete-li později svůj fotografický život bilancovat podobně spokojeně jako já, nezapomeňte na klasickou temnou komoru. Na pro průměrně chemicky vzdělané až nepochopitelný vznik reálného obrazu doprovázený jedinečnou „vůní“ nezbytných lázní, chabé světlo – nesvětlo. Ten pocit žádný, byť nesporně jednodušší, digitální tvoření nenahradí. Takže hajdy do komory.

Po přesycení barveným reálnem se sám stále častěji uchyluji k transformaci svých prací do černobílého spektra. Jde sice již o odvar výše popisovaného, ale na jisté úlevy mám – myslím – již nárok...

Za fotografa by ale měla hovořit především jeho tvorba a tak dost bylo slov.

Přeji Vám všem pevné zdraví, dobré světlo a skvělý výběr parťáků..

Ctibor Košťál

Fotograf Jirka Špiegl

„Fotky o lidech a životu“

Nedávno jsem dostala do opatrování a správy dva DVD disky fotografií dle mého výběru z fotografických prací mého přítele – fotografa Jirky Špiegla.

Fotografuje nepřetržitě zhruba padesát let. Nějakou dobu pracoval jako fotograf v Archeologickém ústavu v Praze. Do svého odchodu tvořil ilustrace a obálky pro samizdatovou knižní edici Krameriova expedice.

Jirka je Čech, ale od roku 1987 žije v Austrálii, v Melbourne. Rozhodla jsem se, že vás seznámím touto cestou s ukázkami jednoho z jeho „projektů“ a přiblížím vám naše vzájemné provázání fotografické motivace a zacílení.

Poznali jsme se díky našim fotkám na jednom fotoserveru, postupně nás oba majitel vypudil, takže jsme se na nějaký čas ztratili. Ve stejné situaci se ocitl Jirka Cvrkal, a tak jsme oba začali pátrat. Jirka byl úspěšný a našel jednu e-mailovou adresu, ze které se nám Jirka S. ozval. Navázali jsme zajímavé bližší fotografické i lidské přátelství a založili na Flickru společnou fotografickou galerii.

Během těch šesti let jsme si vyměnili hodně emailů, krátkých i delších, takže jsem postupně dostala hodně pro mne zajímavých informací. Já jsem normálně hrozně

ukecaná, ale když mám napsat slohové cvičení, tak už to není ono. :)

Proto jsem sedla k uloženým e-mailům a vybrala z nich ty nejzajímavější nebo jejich zajímavé části. Z nich se dozvíte o jeho motivaci, způsobu focení... atd. atd.

Druhý e-mail – 23. 2. 2013 /po prvním stručném/

Znovu opakuji, že mám radost z toho, že jsi spustila náš vzájemný fotografický kontakt.

Myslím, že naše fotky mají k sobě blízko nejen v zaměření, tj. čemu se říká „Street photography“, ale i v tom hlavním – tj. motivaci, proč je vlastně děláme, což je pro mne to nejdůležitější. Že v nich nepředvádíš/nepředvádíme jací že to jsme „umělci“ a kompetentní fotografové, nepřinášíme v nich své ego, ale v obdivu vyprávíme o lidech, o „těch druhých“. Na druhou stranu je pozitivní, že jsou tvé fotky „úplně jiné“. Na rozdíl od mého klasičtějšího a statičtějšího způsobu

„vyprávění“, lidé jsou v klidové situaci „nerozhodujícího okamžiku“, jsou Tvoje fotky velmi dynamické, nabitě dějem okamžiku. A nějak je cítím jako „ženský pohled“. Takže v případné spolupráci, pokud bys měla zájem, by to určitě nebyla monotónní záležitost nejen „obrazově“ ve fotkách, ale věřím, že je ti jasné, že fotka je vlastně jen „konečný výsledek“ mnoha osobních faktorů, způsobu myšlení, životní „filosofie“, ale i charakteru atd. I o tom více časem...

O teoretické stránce smyslu fotografie – 21. 4. 2014

A Fárová fotce opravdu rozuměla, to už jsme si myslím řekli, že byla jedna ze tří světových znalců (nemám rád slovo kritiků) ve fotce.

Já jsem to úvodní slovo A. Fárové z roku 1973 nikdy nečetl, ani jsem netušil že starý Moholy-Nagy se někdy zabýval i teoretickou stránkou smyslu fotografie, ale je až neuvěřitelné, že když chceš dělat skutečnou fotku, fotku, co dává smysl, dojde ke stejným závěrům. A ještě překvapivější je to, že si to nakonec zhuštíš do skoro stejných závěrů, jakéhosi osobního „kréda“. Kdysi jsem měl tzv. úvodní slovo k vernisáži mého kamaráda ve výstavní síni ČSF, v době, kdy jsme dělali konceptuální fotku, v jeho případě na téma pomíjivosti. Nechtěl tam právě ty akademické a prázdné kecny, a bylo to trochu riskantní, „navzdory režimu“, takže katalogy si vyhotovil sám (tzv. samizdat) pro přátele. A já pochopitelně jeden mám, takže ti mohu ocitovat slovo od slova:

„... Skrze osobní zkušenost, která je zároveň zkušeností kohokoliv, a skrze určité místo, které je kterýmkoli místem lidské pospolitosti, transformuje (rozuměj fotografiemi) obecný tok pomíjení. Co však je nejpodivnější, nejde mu o fotografickou tvorbu v navykém smyslu. Fotografování není jeho cílem, fotografie jsou mu médiem sdělení, jsou mu slovy vizuální řeči. Ta, seřazena do vět a souvětí, slouží

k širšímu a kompletnějšímu vyjádření.

Jednotlivé fotografie se návazností stávají celkem, avšak teprve tento celek vtiskuje jednotlivým fotografiím smysl. Fotografie prezentovaná vytrženě z celku ztrácí nosnost významu výpovědi... atd.“

A jak vidíš z mých současných fotek a z jejich počtu, který nosím na tatáž témata-motivy, jsem pořád vlastně ještě „konceptualistou“ zaujatým životem lidí. Takhle ty fotky, viděné jednotlivě, nedávají ten správný smysl, ale kdyby byly nalepeny na velické zdi jedna vedle druhé, vizuálně tě zavalily lavinou, bylo by to „o něčem jiném“... nejen vizuální ale i bytostný zážitek. Jeden hrob tě tak nezabolí, ale když vidíš ty válečné hřbitovy s řadami desítek křížů, to už je nápor na duši. To už nejen vidíš, ale pořádně cítíš. A stejně tak jeden Kuřák, Křehký či zraněný atd. je „nic moc“, ale tisíc takových fotek slušného fotografického standardu...

O Diaspoře poprvé – 29. 4. 2014

Marcelo, nejdřív... díky za čas, který sis našla k „pokecání“. Jenom bych dodal k tomu, co jsem nestačil slovy, že s focením Židů je to velmi problematické. Reaguji velmi nedůtklivě, řekl bych až hystericky, na fotografování. Mohu je prakticky jenom fotografovat bez jejich vědomí, když se vyskytnou na „veřejnosti“, na chodníku. V synagoze při jejich bohoslužbě je fotografování mimo přípustnost, ani focení v rodině nepřichází v úvahu, jsou taková uzavřená komunita. Ti ortodoxní dokonce považují jejich „zobrazení“ jako přečin proti Božím přikázáním (tj. neudělal si obraz Boha ani jeho božího stvoření). Ale hlavně si myslím, že i ti „reformovaní“ prostě mají příliš hluboko geneticky zakódovaný strach z antisemitismu a jeho důsledků, což je v jejich případě pochopitelné, a v moderní době jsou až paranoidně obezřetní kvůli možnosti terorismu atd.,

atd., atd. Takže jsem rád za to, co mohu na téma Diaspora nafotit svou „nepostřehnutelnou“ technikou.

To bych jenom chtěl dodat k jednomu z mých témat/motivů, které jsou poněkud na okraji a diskutabilní nejen z etické stránky, ale z mé pozice myšlené jako jistá homage opomíjeným lidem či těm, kteří se dopouštějí z pozice společnosti něčeho „bekaného“ (kuřáci atp.). Svět prostě zblblnul a chce vidět jenom „mladé, krásné, spokojené a bezkonfliktní lidi“ v barvách. Říkám tomu krátce ala Hollywood.

Vzpomínání – 27. 3. 2018

Po infarktu už skoro nechodím mezi lidi fotit. A zpětně věřím na intuici „tušení“, která mne v posledních pár letech vyháněla do ulice fotit lidi s rutinou jako o závod. Potvrzuje to moudrost a pravdu přísloví, že: „...Dodělávající kůň nejvíc kope!“ Ztratil jsem tuto možnost nejen já sám fyzicky, ale zmizeli z ulic i lidé (např. kuřáci), které jsem fotil. Jsem rád že jsem tento mizející svět ještě stihl zdokumentovat. Do kruhu se mi zpět vrátil vlastně můj původní motiv, PROČ jsem kdysi vůbec začal fotografovat. Pohnulo mne k tomu těch velmi málo zachovaných fotek lidiček ze židovských „štetlů“ Polska, Haliče, Ukrajiny atd., které smetl ze světa holocaust. A samozřejmě můj nejoblíbenější spisovatel Bruno Schulz a jeho Drohobyč, vřele doporučuji. Jestli mohu říci o nějakém místě na tomto světě, že jsem tam „doma“, pak je to napůl zmizelá Drohobyč, podobně jako si ji adoptoval Bohumil Hrabal. Paradoxně jsem prožíval dětství v poválečném severočeském pohraničí, často nás stěhovali z místa na místo, a většina těchto „bydlišť“, svědků mého dětství, už neexistuje. Buď je tam „díra“, povrchový důl, nebo opuštěnou a zruinovanou vesnici zlikvidovaly buldozery po vzoru Lidic. Takže jsem neodvolatelně vyhoštěn a odtržen od své minulosti, nepatřím do žádného národa či kmene. Vím naprosto

přesně, co obnáší ono biblické: „...být cizincem v zemi cizí...“, to jsem byl i v Čechách. Být „doma“ je tedy jen stav v mé mysli. Kromě mých vzpomínek o tom žádný důkaz neexistuje. Tak i s fotografiemi z těch „štetlů“ a proč jsem vůbec fotil.

Reakce na minulý email – 8. 4. 2018

Marcelo, píšeš: „...no a na druhou stranu jsem moc smutná ze situace u vás, a hlavně z toho, že nejsi zdrav...“ Tak zlé to se mnou není, jenom jsem přežil první infarkt, každý může zemřít naráz, nečekaně, zmínil jsem to v mém případě na základě pravděpodobnosti. Ne, nejsem ještě moc starý, je mi „teprve“ 74 let, ale ani věk v těchto věcech nehraje vůbec žádnou roli. Jedni tomu říkají, že někomu prostě „dohořela svíce“, ať je starý či mladý, nebo se odvolávají na „vyšší instanci“ typu „...koho bohové milují, umírá mlád...“ atd., atd. Necítím se být nemocným, jenom nejsem naivně optimistickým.

Dost Ti závidím ono „zakořenění“ v určitá místa v určité zemi a v určitých lidech. Vždycky, už v mládí jsem to lidem kteří „někam“ patřili, záviděl. Minule jsem Ti trochu naznačil mou situaci v tomhle směru, všichni mí blízcí pomřeli a místa zmizela, není kam se vracet fyzicky atd., atd. Když budu věřit na předurčenost osudu, tak pro mne byl vybrán osud „běžence“. Krásné staré české slovo plně vystihující někoho, kdo je vždy a pro každého procházejícím, přechodným a věřím, že dobrým hostem. Možná je v tom i trochu „dobrodruh“, což je vlastně druh (přítel) dobra. V angličtině používané slovo „uprchlík“ (refugee) je mimo, nejsem žádný štvanec, ale poutník... atd., atd.

Hlavně Ti chci sdělit, abys žádné moje fotky z WEB nestahovala, nemá to smysl, protože jsou zoufale malé na nějaké vytištění na papír. Jestli to přijmeš, tak Ti rád pošlu všechny moje fotky „lidí a života“ v původní originální

velikosti. Ne, nejsem ambiciózní, stejně ta éra, kdy fotografie a fotografové se mohli stát „slavnými“, je prostě mrtvá, jak jsem zmínil už minule. Knihu fotografie už asi nikdo vydávat nebude, nakonec všechny knihy zmizí vůbec. Lidi budou „čumět“ jen do telefonu s internetem atd.... Proto jsem právě dělal „Čtenáře“, viz také můj poslední dopis o mé motivaci PROČ jsem to či ono vlastně fotil. A moje fotky nejsou určitě „umělecké“ ani nijak senzační, tedy ani vyhledávané, v tom, co jsem dělal... je to jen zacilená poctivá fotografická „práce“ (Photographic Works), doufám, že na slušné úrovni. Bylo by škoda, kdyby zmizela ze světa spolu se mnou a s tím, co jsem fotil, jak jsem naznačil minule. Více k tomu všemu, proč právě Tobě a bližší „informace k mým projektům“, bych Ti napsal až je dám asi na SD karty. Nejdřív bych ale počkal na Tvé vyjádření, tj. jestli vůbec souhlasíš...

Zamýšlená stručnost se nějak rozrostla... zatím pozdravy a přání všeho dobrého... Jirka

Na jarní téma – 23. 4. 2018

Marcelo, nějak jsi mne tou českou jarní fotkou sentimentálně naladila... Kdysi jsem v rakouské knihovně narazil na sérii dobových vyobrazení českých měst a městeček od Jana Venuta, cca 1800-20. Pohlednice před vynálezem fotografie. Udělal jich na 400 jako dar pro císaře. Je to ideální „lidský“ svět, téměř pohádkový, v milém naivistickém podání. Mám je rád. Hodně jsem Čechy a Moravu procestoval, takže většinu míst znám už jako „pokažená civilizaci“. Často prohlížím ten nezkažený svět, když je mi teskno „...nad čímsi ztraceným...“ (Ivan Blatný). Takový ten specifický český stav lítosti, pro který žádný jazyk nemá ekvivalentní výraz, protože ho žádný jiný národ neprožívá. Tedy kromě Židů, proto jim rozumíme. Máme to už také dědičné v DNA od Bílé Hory a všech dalších proher a ponížení. Latiníci

tento stav pojmenovali „Trista Bohemica“. Mám toho „nadělení“ dvojnásob, když jsem ten Böhmschejude. Zalíbilo se mi používat pro sebe krásný starý český termín „pod obojí způsobou“. A nedávno jsi mi psala o místech, ke kterým máš silný vztah, tak jsem Ti vybral místa, která jsi zmínila. Ale mám jich celkem dost z Hradecka, z okolí, kde žiješ, vlastně z celých Čech (ale ne všechno, jen ty, které Venuto namaloval), mohu přidat, když máš zájem. Takže tady je Tvůj Trutnov, Hradec a Třebechovice... kdybys je chtěla tisknout, mohu poslat originální velikosti, jsou o něco větší.

Pozdravy a přání všeho dobrého do vašeho jara... Jirka... a jdu spát...

Opět k Diaspoře – 10. 12. 2018

Také bych chtěl trochu upřesnit, že tento projekt není zamýšlen jako DOKUMENT ŽIVOTA zdejší diaspory, ale je to STREET FOTOGRAFIE, zaměřená na specifické „motivy“, tedy kuřáky, čtenáře atd.... a také na lidi ze zdejší diaspory, přezdívané melbournský Malý Jeruzalém. Tak bych chtěl, aby byl projekt nahlížen, protože je téměř nemožné udělat o nich opravdový DOKUMENT z více důvodů. Některé skupiny, spíše už sekty, jsou tak ultraortodoxní, že žijí v izolaci i od ostatních Židů a focení není pro ně „košer“. I ti „jenom“ ortodoxní ve smyslu tradice mají výhrady být fotografováni, a všichni dohromady, tedy i ti tzv. reformovaní (Evropanem na ulici a doma Židem), ze sebezáchovných důvodů, jako prevence proti terorismu. Žijeme v hysterické době. Je smutné, že u každé židovské školy a synagogy stojí vždy dva z ochranky a reagují na fotografování velmi razantně. Obecně nikdo nemá zájem, aby byl fotografován ani na ulici, natož v synagoze či doma. Dost jsem riskoval v případech, kdyby zjistili, že je fotím, nejen s nimi, ale i tahanice s policií (privacy law) a drahé soudy.

Přikládám Ti malou mapku těch největších Synagog – Shule a Kehily (ortodoxní) a tzv. Kongregací (reformovaní) atd. A hlavně pro zasmání kvůli jedné ultraortodoxní komunitě „Adass Israel“ blízko od nás. Ta skoupila celé bloky domů, takže si vytvořili jakési svoje ghetto, kde jsou ve všem soběstační a nepotřebují nikoho „zvenčí“. Od pekaře přes řezníka a holiče mají všechno své, jistotu že je to košer, nejen svou synagogu, ale dokonce i svou sanitku a svůj vlastní hřbitov. Bizarní na tom je to, že o sobě říkají, že přišli z Československa. Jsou to de facto maďarští chasidové z jedné oblasti vzájemně blízkých vesniček (goletů) v bývalé Zakarpatské Ukrajině (kdysi ČSR).

Československé pasy je zachránily před holocaustem, stejně jako mnoho dalších Židů tady, ačkoliv s Československem je všechny spojoval jen ten vysvobozující pas.

O principu projektu – 16. 11. 2018

Mne samozřejmě těší, že moje fotky, spíš bych použil slova „práce“, respektuješ, a dokonce bys je chtěla mít. Můj návrh na jejich „zachování“ jsem pak přehodnotil jako můj osobní zájem, jako uvalení nějakého závazku na Tebe... atd., atd. Nevím, jestli jsem někdy zmínil, na jakém principu ty „projekty“ vlastně stojí, považuji ale za potřebné vysvětlit moji vlastní motivaci (obsah) a formu, tedy PROČ a JAK. Takže Ti musím napsat delší psaní.

Já jsem kdysi dělal hlavně tzv. konceptuální fotku (ale také ilustrační pro samizdat knihy atp.) a tento konceptuální princip platí i v případě focení lidí, řekněme „humanitní“ fotky. Nevyhledávám nějaké jednotlivé „senzační“ fotky stojící (vypovídající) samy o sobě, ale mám nosný koncept (projekt) a sběrnou metodou fotím tyto motivy. Teprve soubor fotek tohoto motivu (konceptu, projektu) je vlastním artefaktem - fotkou, fotkou sestávající z mnoha, jako JEDNO oko hmyzu z mnoha dílčích... Mám poněkud

odlišný názor na teorii fotografie, za primární považují její narativní stránku (obsah), tedy blíže literatuře, a vizuální kvality (formu) za sekundární. Tedy nejde mi o tzv. fotografickou tvorbu v navyklém smyslu, viz můj průvodní text k výstavě mého přítele v jednom z emailů (21. 4. 2014).

Tím chci dovysvětlit, že mi nejde o nějaké oslnivé, senzační, divácky přitažlivé jednotlivé fotky. Ale protože jsem dělal, a sem tam udělám, i ilustrační fotky, tedy primárně vizuální (obrazné), dbám na to, aby ty fotky nebyly nějaké „šunky“, ale dobře odvedené fotografické řemeslo a neškodí jim, když jsou i vizuálně zajímavé. Ale ne zase natolik, aby odváděly od konceptu celkového sdělení. Omlouvám se za úporné vysvětlování, ale považuji to za potřebné k pochopení toho, co dělám.

Ve výběru projektů nejsem ani tak ovlivněn „velikány“ fotografie jako třeba Cartier-Bresson, členové Magna, náš Koudelka či Kratochvíl, ale tím, co by opět asi nejlépe vyjádřil termín „seznání pomíjivosti“ či „lítost nenávratná“, jak to nazval I. Blatný. Jako člověk a fotograf bych plakal nad tím, jak málo zůstalo fotek lidíček z vymordovaných židovských „štetlů“, nejen lidí, ale i městeček samých. Asi je to v krvi, v mé DNA, a díky traumatickým zážitkům z dětství z tzv. odsunu Němců, potom odsunu kočovných Cikánů, kteří po nich obydli pohraničí, až po postupnou devastaci a likvidaci opuštěných vesnic atd., atd. Jak už jsem naznačil, po domech mého dětství nezůstalo nic, ale já v nich každou noc dál žiji ve svých snech, trávím dál třetinu svého života... Tím chci zdůvodnit témata mých projektů, tedy to, že dělám fotky lidí, protože jsou „pomíjiví“, a hlavně těch, kteří žijí nějak „na okraji“ společnosti, či odsouzení k vymizení jako ti kuřáci, čtenáři atp. Asi to lépe vyjádřím tím, co zásadně nefotím, tedy šťastné, krásné, zdravé, věčně mladé, prosperující, bezkonfliktní lidi - loutky, kterým souhrnně říkám „Hollywood“...

O technice focení – 7. 12. 2018

DODATEK, který jsem kdysi pro někoho psal:

Nejdřív o psychologické stránce kvůli tomu, abys „nebyl viděn“ a nevystavoval se nebezpečí napadení:

Pokud už mám svoje loviště, tak si udělám nejdřív takové obhlédnutí, co se tam děje a kdo/co stojí za focení, jaké jsou podmínky expozice atp. a nastavím manuálně čas (zpravidla 1/180) a clonu (6,7-8), ISO nechám na Auto. Pak už na nějaké nastavování prostě není čas. Když jsem v proměnlivé situaci na ulici, vyhlížím si objekt už ze vzdálenosti tak 10-5 metrů. Když to jde a objekt se pohybuje směrem ke mně, tak se zastavím a jako rozhlížím nebo něco hledám abych byl statický, někdy to nejde a musím udělat snímek „za pochodu“. A pak platí tohle: Od tohoto momentu už se NIKDY nepodívám přímo na svůj objekt, neprojevuji zájem, a už vůbec NIKDY se mu nepodívám do očí (eye contact), dívám se jako jinam a objekt sleduji jenom koutkem oka a nepodívám se na kameru, abych tím nedal najevo že se chystám fotit. No a mačkám spoušť v tom správném okamžiku a z blízkosti (co nejbližší), jak mám ze zkušenosti v oku velikost záběru na tu vzdálenost při tom kterém ohnisku a předpokládám, co všechno tam bude. A měl by být kolem nějaký hluk, aby nebylo slyšet klapnutí závěrky. Ani po snímku už se NIKDY nepodívám na objekt, prostě NIKDY kontakt očí... a když cítím, že ten dotyčný „něco tuší“, tím spíš ho míjím s pohledem – nezájmem „někam jinam“ a už vůbec nepřichází v úvahu se za ním otočit „pro kontrolu“, to by bylo pro něj psychologicky „přiznání“...

O vánocích – 12. 12. 2018

Marcelo, díky za e-mail a fotky Tvých milých uprostřed místního oživlého Betlému. Tady, ačkoliv se svátky jmenují Christmas (Kristova mše), jsou to svátky o žrádle, hadrech a ublbaného veselí přežranosti z dobré šunky a krocana, za které děkujeme nějakému slabomyslnému („hou, hou, hou...“) kýčovitému přestárlému trpaslíkovi v červeném ze severního pólu, kterého si navíc pletou s opožděným důstojným biskupem sv. Mikulášem (St. Nicolas – Santa Claus),... tady dokonce i s klokanem s červenou čapkou... Paradoxně si v Čechách svátky drží pohanský název Vánoce, ale jsou to svátky narození Krista z Betléma v Judsku... takže vám tiše závidím, že jste tam ještě totálně nezblbli... pozdravy... Jirka

Naposledy o Diaspoře – 6. 2. 2019

K Tvé oprávněné otázce: Z těch vybraných to není tak vidět, ale hodně fotek je jen s muži, chlapci anebo muži s dětmi, tak se ptám – to tam ženy nechodí na nákupy??

Židovské ženy, tedy zpravidla matky, pečují doma o početnější rodinu. Na „nákupy“ (jak slovu rozumíme my) chodí tak jednou za týden, nebo si je nechávají dovézt z opravdu košer velkoobchodů (všechno zboží musí být schváleno rabínem) jejich službou. A tyto košer větší obchody – „sámošky“ – jsou v ultraortodoxních čtvrtích (viz dříve poslané mapky a informace), kam z respektu k jejich právu na soukromí a přesvědčení (a možná i z obdivu k věrnosti tradicím navzdory okolnímu světu), zásadně nechodím fotit. Takže i když jdou nakoupit osobně, jsou pro mne „hájené“. Můj revír je sice prošpikován vedlejšími

malými židovskými obchůdky (košer pekařství a cukrárny, oděvy, zlatnictví atp.), ale tam se nakupuje hlavně před svátky či příležitostně „do tašky“, což vykonávají hlavně muži, které doma zaneprázdněná manželka (která obstarává hlavní nákup viz shora) pošle „ještě ke Kohnovi pro...“, nebo do standardního obchodu pro něco, co nemusí být košer (prášek na praní atp.)...

A ty neortodoxní – reformované ženy, moc jich tu není, jsou na ulici k nerozeznání od ostatních (mnoho z nich je zrzavých či blondatých), protože nenosí ani typický čepce či šátek, ani evidentně rozpoznatelnou paruku, jako ty tradičně dohola ostříhané..

Záznam korespondence Marcely Zuchové s Jiřím Špieglem.

Fotografie z cyklu Diaspora, Jiří Špiegl

Almanach VSVF 2020

Jsou to více než tři roky, kdy jsme společnými silami vydali náš ALMANACH fotografů volného sdružení.

Na Valné hromadě 26. ledna 2019 jsme se domluvili, že se pokusíme tento čin zopakovat.

Posíláme proto tuto VÝZVU k účasti na ALAMANACHU 2020. Máme zkušenosti z prvního vydání knihy. Dokážeme již odhadnout čas na shromáždění fotografií, přípravu k tisku, korektury, tisk, vazbu i distribuci.

Pokud chceme ALAMANACHY rozdat na příští Valné hromadě, musíme proto udělat několik kroků.

1. zvážit, zda se chci akce zúčastnit svými fotografiemi.
2. zvážit, zda chci zveřejnit (v omezeném okruhu lidí) svoji e-mailovou adresu.
3. přihlásit se k projektu a odpovědět na otázku.
4. poslat fotografie v datech.
5. uhradit zálohu na knihu.
6. knihu odebrat.

Pokud jste si 6x řekli ANO, tak nezbývá, než splnit první bod a to je přihlášení do projektu.

Svoji přihlášku pošlete v této skladbě:

jméno a příjmení

bydliště

telefonní kontakt

e-mailová adresa

souhlas se zveřejněním kontaktní e-mailové adresy vše na samostatném připraveném formuláři.

Harmonogram projektu:

přijem přihlášek:

do 9. září 2019, skaldovi@seznam.cz

ZÁPIS z jednání odborné rady pro fotografii

ve středu 17. dubna 2019 Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit, Tomkova 139, Hradec Králové

PROGRAM:

1. Příprava propozic a vyhlášení 30. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2019

Upravit pravidla soutěže:

K soutěžní kolekci fotografií přiložit fotografie v digitální podobě na CD, flash disku, e-mailem nebo přes úschovnu. Fotografie v digitální podobě budou pojmenovány (stejně jako na přihlášce a soutěžní fotografii).

Fotografie v rozlišení 300 DPI (24 cm delší strana).

Kategorie B

Téma: „Fotografové ve fotografii“

Téma je vyhlášené při příležitosti vyhlášení 180. výročí vyhlášení vynálezu fotografie.

Vernisáž výstavy 13. listopadu 2019 od 17 hodin v Galerii

Na Hradě v Hradci Králové

Výstava potrvá do 10. ledna 2020.

Zvážit výši příspěvku na poštovné – z 50 Kč na 100 Kč.

Projednat s ředitelkou Impulsu.

2. Koordinace akcí v kraji v roce 2019

Květen:

17. vernisáž výstavy 8. ročníku mezinárodního výstavního projektu ZED 2019,

vstupní hala Městské knihovny v Náchodě

10. - 11. Národní soutěž a výstava Svitavy 2019

12. Výuka HFK

24. - 26. Fotografování v západních Čechách (Santiniho dílna)

Červen:

3. - 8. Nábřeží umělců v HK (téma Potoky, řeky, kaluže)

8. Výuka HFK

14. - 16. Dřevěné fotografování - kurz velkoformátové fotografie s I. Neherou

21. - 28. Divadelní atmosféra - fotografický workshop s doc. MgA J. Ptáčkem

Září:

7. Vyhodnocení RMO + Den fotografie

14. - 15. Fotofestival v Blatné

23. 30. Výročí spolku Podkrkonošských výtvarníků

26. výstava Fotoklubu Náchod k 95. výročí založení klubu,

výstavní síň Muzea Náchodska, Zámecká ul.
HFK - zatím není domluvený termín

Říjen:

12. Výuka HFK
18. - 19. Ostrava – fotografování organizuje J. Skalický

Listopad:

1. - 2. Měsíc fotografie v Bratislavě
9. - 10. Víkendový seminář se Ctiborem Košťálem
– krajinářská fotografie
16. Výuka HFK
23. Vyhodnocení Pemiéry

Prosinec:

14. Výuka HFK

3. Fotoimpuls 1/2019

Členové rady připravili obsah prvního čísla zpravodaje východočeských fotografů Fotoimpuls v roce 2019.
Uzávěrka pro příjem příspěvků je 12. května 2019.

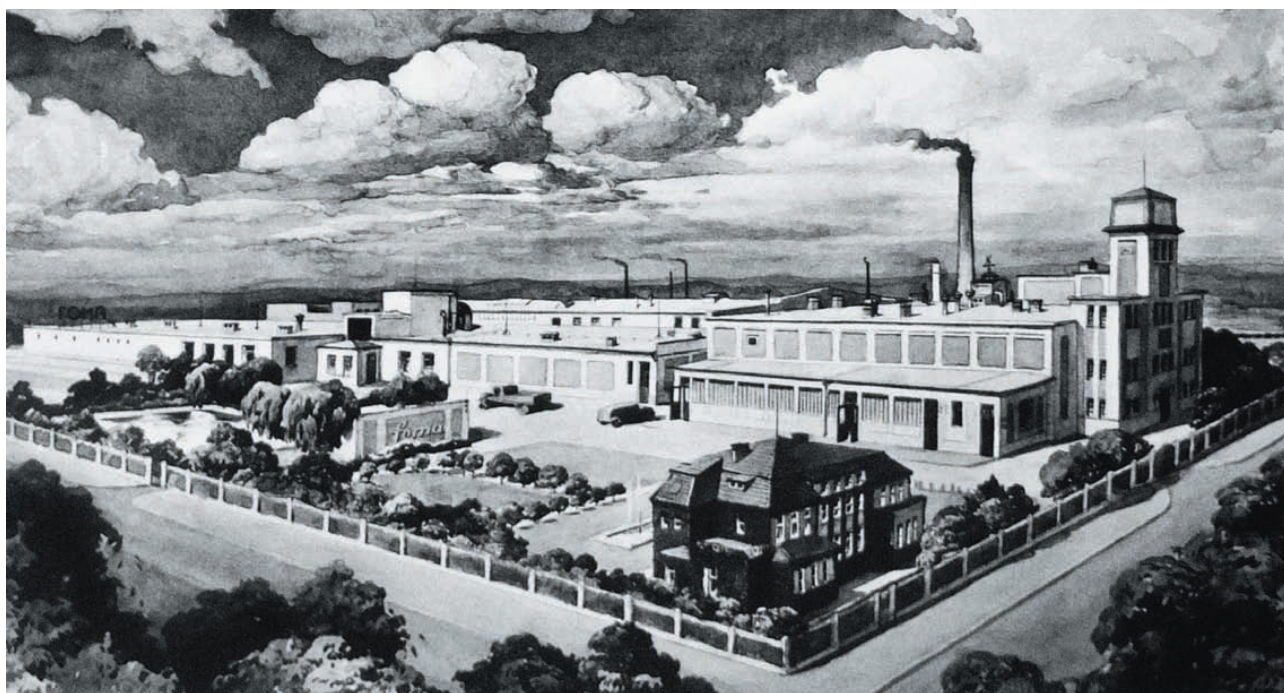
4. Různé

Pro příští vydání Fotoimpulsu 2/2019 připravit a zamyslet se, jakým způsobem prezentovat rok 1989 ve fotografii v kraji – všichni členové rady.
Možnost proplácení cestovného členům rady pro fotografii z prostředků VSVF Hradec Králové, z. s. s tím, že Impulsu na konci roku částku vyfakturujeme. Jakým způsobem bude VSVF cestovné proplácet zjistí JN.
Možnost uspořádání semináře – mokřý kolodiový proces – zajistí JN, kontakt na lektora pošle JČ.

V Hradci Králové 17. dubna 2019

Zapsala: Jana Neugebauerová

FOMA stoletá „Jedna promarněná příležitost“

Jediný český výrobce materiálu pro černobílou fotografii společnost FOMA BOHEMIA spol. s r. o. bude v roce 2021 slavit 100 let od svého založení. Je více než úctyhodné, že existuje česká společnost s takovou dlouhou nepřerušenou historií, která kopíruje historii českého státu a díky jejím fotomateriálům byla a je tato historie stále zaznamenávána.

Jediný český výrobce materiálu pro černobílou fotografii společnost FOMA BOHEMIA spol. s r. o. bude v roce 2021 slavit 100 let od svého založení. Je více než úctyhodné, že existuje česká společnost s takovou dlouhou

nepřerušenou historií, která kopíruje historii českého státu a díky jejím fotomateriálům byla a je tato historie stále zaznamenávána.
K tomuto svému významnému výročí byla vydána kniha

autorský tým:

Miroslav Mareš, Ivan Tvrdlík,
Vítězslav Krejčí, Dana Hojná,
Václav Sejkora, František Šlechta,
Josef Valuš, Josef Veverka,
Hubert Vítek, Blanka Paulovičová

„FOMA STOLETÁ“, která tuto historii mapuje.

Předem mého vzhledu sděluji, že oceňuji každou aktivitu vedoucí k fyzickému záznamu životních událostí pomocí fotografie. Je to nesmírně důležité a nenahraditelné, byť výsledek nemusí odpovídat plně našim aktuálním představám.

FOMA STOLETÁ takovým důležitým počinem určitě je, a všichni, kteří se na vzniku podíleli, zasluhují naše veliké uznání.

Ale přeci...

Když se mi kniha dostala do ruky, v klidu jsem si ji prohlédl a některé pasáže pozorně přečetl, napadly mne otázky a trochu i pochybnosti.

Publikace je jakýmsi „životopisem“ společnosti, která během sto let časoběhu života procházela různými obdobími. Není možné vytrhávat jednotlivosti, ale je dobré vše vidět v historických souvislostech. Sto let je sto let. Nikdo si nepamatuje vše a čas mnohé zkresluje.

Texty obsažené v knize spolu s doprovodnými fotografiemi jsou tím nejcennějším pro záznam historie fotografického průmyslu u nás. Zájemce o historii specifického a dnes výjimečného průmyslového oboru zajásá. Najde zde vše, nebo skoro vše, co by ho mohlo zajímat.

Kniha je svým členěním jakýmsi životopisem. Bohužel. Kapitoly věnující se zaměření výroby, výzkumu, strojnímu vybavení jsou hodně technické. Proti tomu popis obchodních strategií, příběh o vývoji firemního loga nebo odkaz na významné osobnosti, které s materiály Fomy pracovali nebo pracují, posunují knihu trochu dál.

Ale celkově? Nevím.

Nevím, co bylo hlavním cílem vydání FOMY STOLETÉ. Mohu se domnívat, že je to představení historie a současnosti firmy obchodním partnerům. Ale to asi ne, neboť texty jsou pouze v české mutaci a důležití obchodní partneři jsou za našimi západními hranicemi. Ti si toho moc nepřechtou.

Možná je kniha určena bývalým i současným zaměstnancům. Určitě může posílit hrdost na „moji firmu“. Ale náklad 500 ks není určen ani k rozdávání „pod stromek“.

1. Počátky fotografie a historie výroby fotografických materiálů

Výběrový seznam fotografií, pracujících s Foma materiály, by mohl být zajímavý pro nás, kteří sledujeme své vzory. Na to je ale pouhý jmenný seznam příliš málo. Reprodukce reklamních upoutávek, fotografií a sloganů by mohl přilákat zájem grafiků. Ale asi taky ne. Reklamy jsou v knize zastoupeny sporadicky a tvoří jen ilustrační, a dovolím si napsat, doplňkovou funkci. Bohatý fond významných dokumentárních fotografií i reklamních upoutávek, příběhů fotografií i fotografií, mohl být využit lépe.

Grafika, použitý papír, formát knihy i velikost a skladba fotografií. Vše „hovoří“ starým jazykem a knize to moc nepomáhá.

Takže. Pro koho je kniha vlastně určena? Odpověď jsem bohužel nenašel. A nevím, jestli to vědí i sami autoři.

A co bych očekával já?

Protože jsem s Fomou prostřednictvím dlouhodobého využívání fotomateriálů bytostně propojen, tak publikaci, která moderní formou za přispění soudobé grafiky představí FOMU jako firmu, plnící přání všech jejích zákazníků. Jak nás amatérů, tak i profesionálů, firem i obchodních partnerů. Publikaci, za kterou budu rád a vložím si ji do své knihovny.

Možná mohla vzniknout kniha, více svým specifickým zaměřením na konkrétního čtenáře. Na fotografa, na chemika nebo technika, na obchodního partnera. Neznám zákulisí zrodu knihy. Proto mé hodnocení nemusí být a ani nebude spravedlivé. Proto si závěrem na tomto místě dovolím poděkovat všem, kteří do této publikace vložili svůj um, čas i osobní energii. Bez toho týmu by nic nevzniklo a nebylo by to zachováno pro budoucnost. Fomě přeji dlouhý život. Alespoň dalších sto let. Ale to už tady určitě nebude nikdo, kdo tuto kritikou stať čte, včetně mne. Fomě děkuji.

Vladimír Skalický
Lanškroun

KAM AŽ... SKUPINA 5 + 1

/ MICHIK BOGUSŁAW /

Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, 14. února – 19. května 2019
Výstava u příležitosti 180. výročí vzniku fotografie

Kam až... dospělo od camery obscury bádání a objevování nově vznikajícího obrazového sdělování? Psal se rok 1839 a dne 19. srpna na slavnostním zasedání francouzské Akademie byl vyhlášen vynález daguerrotypie. Daguerrovův vynález se rychle rozšířil po celém světě. První v Praze daguerrotypoval prof. J. F. Hessler, který v Ročence pro továrníky a živnostníky v roce 1839 uveřejnil v Čechách první přesný postup daguerrotypování.

Kam až... došla za jedno sto osmdesát let fotografie? Od daguerrotypie a dalších historických technik, kterými jsou například kalotypie (talbotypie), kyanotypie, mokrý kolodiový proces, slaný papír, albuminový papír, ambrotypie, bromolejotisk, platinotypie, přes analogovou fotografii k digitální. Fotografie zahltala lidskou společnost, stala se médiem, které nás provází na každém kroku.

Kam až... došli fotografové Skupiny 5 +1? Prošli souběžně dvě cesty. Od prvních černobílých i barevných negativů přes diapositivы až k digitálnímu tisku. To byly technické postupy, důležitější však byl posun obrazový. Nekopírují krajiny, neztvárňují podobenky, nevytvářejí laciné reklamní snímky. Ve svých fotografiích realizují své myšlenky, nápady, úhly pohledu, a to lze vyčíst z jejich fotografií, prezentovaných ve výstavní kolekci.

Kam až... pokročí vývoj plenoptické fotografie? Lytro je plenoptický fotoaparát, který využívá světelného pole a zachycuje veškeré dostupné světlo ve scéně. Následně lze využívat možnost určovat rovinu ostrosti obrázků po jejich pořízení.

Kam až... dojde fotografie v budoucnosti? Nastanou chvíle, kdy budeme zadávat požadavky do podivného přístroje a na monitorech, velkoplošných obrazovkách, v telefonech nebo noteboocích bude vidět obrazy virtuální reality, kterou nadefinujeme. Obrazy budou pomíjivé, nebudou fixovány, výstavní síně osiří a na závěsných zařízeních nebudou viset díla. Budou obrazové stěny, kterými bude možné procházet. Výstavy budou proměnné v čase a měnit se budou v průběhu prohlídky, žádná stabilita, vše ve virtuálním pohybu. Nebo ne?

Kam až ... dojdou fotografové Skupiny 5 +1 za pět, deset, patnáct let? Snad je i nadále bude fotografie bavit a s překvapivými nápady připraví pro vás novou výstavní kolekci.

... a dost možná, že se to ani fotografie nebude jmenovat..

Rudolf Němeček

SLOUPNO

„FOTOGRAFIE NA ZÁMKU“

Sloupno. Barokní zámek na okraji stejnojmenné obce, vzdálený 2 km severně od Nového Bydžova, přestavěný kolem roku 1740 pro břevnovské benediktiny. Tolik lakonický popis z bedekru.

Pletl by se ten, kdo by usuzoval, i podle opravené fasády, že interiéry zámku skýtají onen „klasický“ pohled na mobiliář a téměř nezbytnou výzdobu v duchu některého z historických slohů či stylů. Ne, skutečně barokní obrazy ani jakékoli jiné, či snad dokonce celou obrazárnu, tu nehledejte. Provozovatel zámku, obec Sloupno, zvolil jinou cestu. Zvolený směr je mi ale velmi sympatický a sám pro sebe jsem si jej nazval „Živý zámek“. Jak by také ne. Prostory jsou krásné s příjemně rozptýleným světlem. Od velkých reprezentativních sálů po ty menší, intimnější. A je zcela zasvěcen kultuře. Občanské sdružení Pocidliní tu pravidelně pořádá rozličné výstavy, přednášky, kurzy, koncerty a kulturní sešlosti na aktuální témata jako například vino-braní, vítání adventu či bitvu o zámek. A právě díky tomuto přístupu a naprosté spolehlivosti místního kastelána pana Jiřího Draštíka se v sobotu 4. 5. 2019 sešli v prostorách zámku nejen zástupci fotoklubů a sdružení, aby tu slavnostně zahájili II. ročník amatérské fotografické výstavy s názvem „Fotografie na zámku“. Stalo se tak díky hlavnímu

organizátorovi Fotoklubu MKS Nová Paka v čele s neúnávným koordinátorem a předsedou v jedné osobě Miroslavem Suchánkem.

Tato kulturní událost nemá podobné ambice jako například „Salon Východočeské fotografie“, byť se odehrává též na zámku. Prezentované fotografie totiž nevybírám odborná komise. Výběr i následná instalace je na každém z nás. Proto jsou zde k vidění snímky velmi vyspělých a uznávaných autorů vedle těch našich průměrných i těch začínajících kolegů – a v posledních letech velmi potěšitelnému trendu – i kolegyň. Můžeme, chceme-li se tu proto inspirovat, hledat poučení nebo se na vernisáži autora, je-li přítomen, na ledacos zeptat.

Úvodního slova se jako vždy bravurně a z patra zhostil předseda Fotoklubu MKS Nová Paka Miroslav Suchánek. Po uvítání všech přítomných nejprve poděkoval kastelánu panu Draštíkovu za tu úžasnou možnost se tu v prostorách zámku prezentovat široké veřejnosti. Upozornil i na výročí, které letos slaví fotografie. Je to již 180 let od jejího oficiálního vzniku. Následně k sobě pozval zástupce všech fotoklubů a sdružení. Přestože se na vernisáži sešlo odhadem na 120 příznivců fotografie, komentovanou prohlídku výstavními místnostmi absolvovala jen jejich část.

/ JAROSLAV RESSL / PRVNÍ DOTEK ZIMY V JESTŘEBÍCH HORÁCH /

Za sekci fotografů regionu Náchod uvítal přítomné MVDr. Rudolf Němeček. Výstavu „Fotografie na zámku“ nazval oslavou „papírové“ fotografie před tou virtuální, zobrazující se pouze na některém z elektricky napájených monitorů. Po představení vlastní sekce regionu Náchod i jeho členů poukázal na aktivity sdružení, jako je například Česko-polské fotografické léto. Neopomenul zdůraznit, že díky kolegovi Boguslawu Michnikovi z Polska mají na zámku mezinárodní zastoupení.

V největším zámeckém sále uvítal přítomné předseda Sboru dobrovolných fotografů Desná Ivan Indráček. Část zdejší prezentace je tematická. Sbor od roku 1996 až 97 pravidelně vyhlašuje fotografická témata, která jsou posléze zpracovaná do výstavní podoby. Kupříkladu to letošní je „Vlnění“. Na zámku ale máte možnost vidět loňskou prezentaci „2018: 100“, inspirovanou oslavami založení státu.

Další místnost zdobí převážně krajinářské fotografie Jizerského fotoklubu z Hejnic. Tomáš Mazánek upozornil, že klub legendy černobílé fotografie pana Jiřího Bartoše (který je tu rovněž zastoupen) existuje už víc jak padesát let a na výstavě jsou zastoupeni všichni současní členové klubu.

Fotoklub KDÚ Trutnov nabízí velmi pestrou paletu témat, a to je zde zastoupen zhruba polovinou členů. O dalších aktivitách v podobě výstavní činnosti nás informoval Zdeněk Vojáček.

Poslední z výstavních místností je věnována fotoklubu PCW Praha. Přestože je to jeden z nejmladších fotoklubů zde (byl založen roku 2008), nejedná se rozhodně o začátečníky. O jeho 14členném kolektivu, úspěších a výstavních aktivitách informoval přítomné Libor Nedvídek. Fotoklub Foton Hradec Králové byl letos bez zástupců, a tudíž bez mluvčího.

Díky nezištné a obětavé práci podpořené obrovskou trpělivostí našeho kolegy Josefa Festy, který je proslulý především svými šerosvitovými zátišími (jsou i na výstavě) a jeho do detailu propracované vizi, se může druhý ročník společné výstavy pochlubit i precizně zpracovaným katalogem. Několik jich zůstalo k dispozici u pana kastelána.

Vernisáž tedy byla úspěšně zakončena. Pouze hudební složka se letos nekonala. Ale všiml jsem si, že to nikomu moc nevadilo. O to víc se povídalo, hodnotilo, seznamovalo...

A přání hlavního vizionáře a koordinátora výstavy Miroslava Suchánka? Přeje si, aby byl provozovatel zámku s výstavou a návštěvností spokojen a tím pádem udělil i tomuto bienále ještě mnoho a mnoho let života.

Osloveným klubům a sdružením, aby se jim tu s námi líbilo a měli dostatek aktivních členů. Těm zase mnoho nápadů a odvahy hledat nové pohledy na svět pomocí fotografie.

A vy, přátelé v budoucnu snad oslovení, co nás spojuje tentýž koníček, reagujte na výzvy našeho předsedy vždy v čas a v požadovaném termínu, ať mohou další ročníky nerušeně a úspěšně následovat. Kolik jich nakonec bude, je totiž ve hvězdách. Teď, když je zámek téměř opraven a stále se ještě drobně zvelebují, ozval se původní majitel, který neměl kdysi zájem o zchátralý objekt, a začal tvrdě uplatňovat své „oprávněné“ nároky na budovu. Přáli bychom proto zámku zaslouženého aktivního vlastníka a nám ještě mnoho let radostného setkávání se na jeho chodbách, v místnostech, v salonech....

*Za Fotoklub MKS Nová Paka
Vláda Herbrých a Miroslav Suchánek.*

SEKCE FOTOGRAFŮ REGIONU NÁCHOD

Jak nejlépe charakterizovat volné uskupení lidí, které k sobě váže zájem o fotografii a rozhodli se dobrovolně přispívat svojí činností rozvoji fotografie v regionu i nad jeho rámec?

V roce 1971 byl založen Ratibořický mapový okruh (RMO), soutěž fotoklubů a jednotlivců s cílem vzájemného poznávání fotografické tvorby. Účastníci soutěže jsou ve dvou rolích, soutěžících i hodnotitelů, s cílem objektivně hodnotit předkládané fotografie.

V té době existovalo Okresní kulturní středisko v Náchodě a někteří členové fotoklubů z okresu Náchod byli zároveň členy poradního sboru v oblasti fotografie. Po roce 1989 byla ukončena činnost OKS a před fotografie stálo rozhodnutí rozejít se nebo se dál scházet a realizovat zajímavá setkání, výstavy fotografií i Ratibořický mapový okruh.

Jelikož nás spojoval opravdový zájem o fotografii, zvítězil druhý návrh. Zástupci fotoklubů se dohodli, že udělají pospolitost, aby nezankla klubová činnost, a založili Sekci fotografů regionu Náchod (SFRN), která navázala na tradice Klubu fotografů amatérů.

Každoročně pořádáme „Přehlídku fotografické tvorby“ za účasti i mladých fotografů ze základních škol, vzdělávací akce i kolokvia. Stalo se tradicí, že první sobota v září je vyčleněna k vyhlášení výsledků soutěže RMO a zároveň jsou vystaveny vítězné fotografie. Následně jsou reprízy výstavy v různých městech. Při té příležitosti jsou i odborné semináře a nelze zapomenout na setkání s nestory české fotografie, z nichž mnozí již opustili navždy naše řady

(prof. Šmok, prof. Baran, PaedDr. Stibor, doc. Všečka aj.).

Neopomenutelná je spolupráce s fotografy z Polska, která nastala právě v roce 1989. Prof. Jerzy Olek, Bogusław Michnik, Anna Panek-Kusz jsou dodnes donátory zajímavých multimediálních projektů, do kterých jsou zváni i fotografové z našeho regionu i z České republiky. Vzájemná výměna fotografických výstav a klubová účast v RMO završuje tyto aktivity a my jsme v roce 2019 účastníky již 48. ročníku RMO.

Výstavní kolekce fotografií některých členů Sekce fotografů regionu Náchod je velmi rozmanitá. Autoři představují své fotografie z volné tvorby vedeni myšlenkou „nejen organizovat, ale i tvořit“.

Pavel Rejtar: „Alternativy“

Rudolf Němeček: „Chameleón“ z cyklu: „Také příroda má své sny“

Bogusław Michnik: „Malé obrazy“

Zdeněk Šulc: „Okamžik proměny“

Vlastislav Balcar: „Detaily“

Jaroslav Ressler: „První dotek zimy v Jestřebích horách“

únor 2019

Rudolf Němeček předseda SFRN

P. S.

Pro katalog výstavy fotografií na zámku Sloupno

Na návštěvě u Flexarety

„V květnu se otevírá výstava Flexarety v Broumově. Přijed!“

Tak nějak zněla krátká pozvánka od Lenky Židové na výstavu vskutku zajímavou.

Měl jsem služební cestu do Broumova, tak jsem se šel podívat.

První dojem byl trochu rozpačitý. Výstava v patře kláštera, vstupné za symbolickou dvacku, všude prázdno. Nakukuji do jedné místnosti, kde toho moc není. Dobrá, za dvacku to stojí.

Koupil jsem si билет a vešel. Ve výstavním sále nějaký chlap s kladivem. Jaké bylo moje překvapení. Nebyla to jedna místnost, ale čtyři a naplněny informacemi o výrobě nezapomenutelného fotoaparátu Flexaret. Vždy jsem si myslel, že se tyto fotoaparáty vyráběly v Přerově. Ale nikoli. Tradice výroby sahá do nedaleké Hynčice. Na stěnách tabula s texty, které představovaly nejen výrobu, ale i slávu Flexarety na cestě Hanzelky a Zikmunda po světě. Ukázka fotografií slavného Jana Saudka nebo Ericha Einhorta a dalších.

Vitríny plné fotoaparátů Flexaret, Optima, Mikroma, Etareta, Milona, Opema, Optoneta, Magnola a dalších. Tu fotoaparáty, zde zvětšovací přístroje, onde různé příslušenství a další serepetičky, které byly k dobrému fotografování potřebné. Nevycházím z údivu, kolik se toho vyrábělo. Je podivuhodné, kolik se toho podařilo shromáždit. A jako perlička na konec – barevný kalendář Flexarety na rok 2019.

A kdo za to vše může?

Především Miroslav Holča, hlavní hybatel výstavy. Dále Václav Lála, který poskytl svoji sbírku přístrojů, a samozřejmě pracovníci broumovského muzea, pod jehož hlavičkou se tato výstava připravila.

Děkuji za krásný zážitek.

Vladimír Skalický

Lanškroun

Sekce fotografů regionu Náchod, Městský klub v Novém Městě nad Metují, Kłodzki Klub Fotograficzny, Fotoklub KIS Hronov, Klub fotografů Nové Město nad Metují spolek Poznávání, Impuls Hradec Králové z. s., Město Broumov, Fotoklub Broumov, Muzeum náchodská, ZUŠ Bedřicha Smetany, Nové Město nad Metují, Fotoklub Červený Kostelec, Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují, Kulturní centrum Svitavy, Městské muzeum Nové Město nad Metují a Městská knihovna Nové Město nad Metují

vás zvou na výstavy fotografií a společná setkání

Česko – polské fotografické léto 2019

1. 5. otevření výstavy.

Muzeum Broumowska ve spolupráci se soukromým sběratelem Václavem Lárou a Miroslavem Holčou zvou na výstavu „**Legendární fotoaparát flexaret(a)**“.

Výstavní síň Muzea Broumowska, 1. patro opatského kláštera, Broumov.

Výstava potrvá do 25. 8.

4. 5. otevření výstavy.

Výstava fotografií členů **Sekce fotografů regionu Náchod a fotografie členů fotoklubů, Sbor dobrovolných fotografů Desná, Foton Hradec Králové, PCW Praha, Jizerský fotoklub Hejnice, MKS Nová Paka a KDÚ Trutnov**

zámek Sloupno u Nového Bydžova.

Výstava potrvá do 31. 10.

7. 5. otevření výstavy.

Kurátor výstavy Ladislav Hartman připravil výstavu dokumentů

„**Tři letošní jubilea genmjr. Ing. Josefa Slabého, CSc.**“

Městský úřad, Nové Město nad Metují

Výstava potrvá do 31. 5.

10. 5. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego „**INNE ŚWIATŁO**“,

„**Początku Marii Dzierzynskiej**“ Galeria Sztuki pARter, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Vystavují autoři Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Aleksandra Kot, Anna Kot, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński.

Výstava potrvá do 31. 5.

17. 5. vernisáž v 17 hodin.

Fotoklub Náchod pořádá osmý ročník mezinárodního výstavního projektu „**ZEĎ 2019**“

vstupní hala Městské knihovny, Náchod. Vystavují členové fotoklubu Petr Šulc, Roman Unger, Tomáš Šimek, Pavel Berák, Jana Čížková, Monika Šimek Fulková, Jindra Klabačka, Jiří Klíma, Miroslav Kolátor, Veronika Michlová a hosté Miloš Vojtíš, Martin Klíma, Jan Nožička, Miroslav Dušánek, Vítězslav Krejčí, Milan Veliký (Slovensko), Jaroslava Tomanová, Jan Drašnar, malířky Kateřina Valko a Zuzana Vodáková, básničky Olga Fikrlová a Lenka Jiráňková. Výstava potrvá do 31. 5.

19. 5. ukončení výstavy.

Výstava fotografií členů Skupiny 5+1, Pavla Rejtara, Rudolfa Němečka, Petra Moška, Ivy Pavlátové, Zdeňka Mudrocha, Bogusława Michnika „**Kam až...**“

Galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.

Výstava od 14. 3. do 19. 5.

31. 5. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií Pavla Rejtara

„**Setkání s Faustem**“,

Městská knihovna Broumov.

Výstava od 23. 4. do 31. 5.

1. 6. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Heleny Urbanové „**Příroda**“, OÁZA, ul. T. G. M., Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 31. 8.

1. 6. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava tvorby regionálních umělců pod názvem

„**Obrazy a fotografie**“,

Kramolna Lhotky.

Výstava potrvá do 30. 6.

5. 6. vernisáž v 16 hodin.

Autorská výstava fotografií Miloše Kleinera „**Moje krajiny**“, Foyer sálu Josefa Čapka, Jiráskovo náměstí, Hronov.

Výstava potrvá do 30. 6.

16. 6. ukončení výstavy.

Autorská výstava fotografií Petra Šulce „**Pohled vzhůru**“, Galerie výtvarného umění, Smiřického ul., Náchod.

Výstava potrvá od 10. 4. do 16. 6.

20. 6. vernisáž v 17 hodin.

Výstava z tvorby členů Unie výtvarných umělců,

„**Východočeský výtvarný SALON 2019**“,

Galerie Na Hradě, Hradec Králové.

Výstava potrvá do 1. 9. a při vernisáži od 17 hodin vystoupí šansoniérka Radka Fišarová.

30. 6. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií „**Pohledy a vize XIII**“ členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Vystavují autoři Petr Hacker, Ladislav Hartman, Vladimír Klofáč, Jaroslav Lelek, Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Milan Semerád, Jarmila Valterová, Eva Vincencová, Helena Urbanová a Jiří Vít.

Švédská síň, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.
Výstava potrvá do 25. 7.

27. 7. vernisáž v 15 hodin.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego
„SEZON 2019“

Vystavují autoři Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimiński, Ludmila Sowińska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński.

Švédská síň, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Výstava potrvá do 4. 9.

7. 9.

Den fotografie v Novém Městě nad Metují a Náchodě v 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií z přehlídky fotografické tvorby.

„FOTOGRAFIE 2019“

Švédská síň a arkády zámku rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno v rámci otevírací doby zámku.

Výstava potrvá do 14. 10.

Po ukončení akce přejezd do Náchoda, výstavní síně Muzea Náchodská, kde bude ve 13.30 hodin vernisáž výstavy fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže

„48. ročníku Ratibořického mapového okruhu“

Následovat bude setkání s Konstantinem Korovinem a jeho fotografiemi z Japonska aneb

„Poutníkem po Shikoku s patronem Kóbó Daishi“.

Přednášková síň Pranyř, Masarykovo náměstí, Náchod.

Výstava potrvá do 22. 9.

20. 9. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

„Pohledy a vize XIII“,

Pijalnia Wód Mineralnych, Duszniki Zdrój, Polsko.

Výstava potrvá do 30. 9.

26. 9. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Fotoklubu Náchod „95“, výstavní síň Muzea Náchodská, Náchod.

Výstava potrvá do 28. 10.

3. 10. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů KIS Hronov

„Fotografie“,

Foyer sálu Josefa Čapka, Jiráskovo náměstí, Hronov.

Výstava potrvá do 30. 10.

18. – 20. 10.

LABYRINT – LabiRynT

mezinárodní multimediální výstavy na téma Labyrint.

Kurátoři výstavy jsou Anna Panek-Kusz a prof. Jerzy Olek.

Z České republiky jsou přizváni autoři Monika Šimek

Fulková, Petr Moško, Rudolf Němeček, Iva Pavlátová,

Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík a Petr Šulc.

Slubice – Polsko, Frankfurt nad Odrou – SRN.

18. 10. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů klubu fotografů Červený Kostelec

„FOTO 2019“,

Městská galerie, náměstí T. G. M., Červený Kostelec.

Výstava potrvá do 27. 10.

31. 10. vernisáž v 17 hodin.

„Luksografie i fotogramy inspirowane natura“, výstava

fotografií účastníků výtvarné dílny při Galerii OKNO

Slubice, Polsko. Kurátorem výstavy je Anna Panek Kusz

a vystavují autoři Agnieszka Dubacka, Witold Cholewa,

Tomasz Fedyszyn, Tymon Golubski, Joanna Korbus, Natalia

Janczycka, Sławomir Janicki, Katarzyna Kochańska, Karolina

Konczyńska, Emilia Kusz, Klaudia Kwiecińska, Anna Łysiak,

Kaja Mierzejewska, Dariusz Olechno, Liwia Pawłowska,

Halina Samsonowicz, Nina Skrzypacz, Marzena Tatarska,

Agnieszka Woźna, Marta Zaporowska.

Výstava potrvá do 31. 12.

15. 11. vernisáž v 18.30 hodin.

Repríza TOP 30 z mezinárodní soutěže

„48. ročníku Ratibořického mapového okruhu“.

Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.

Výstava potrvá do 16. 1. 2020.

6. 12. vernisáž v 18 hodin.

Výstava fotografií „Vizuální doteky“.

Vystavují členové Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Galerie Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 30. 12.

Partneři akcí:

Impuls Hradec Králové, z. s., FOMA BOHEMIA spol. s r. o.

Hradec Králové, FOTOGOLD s. r. o. Milan Lhoták – Trutnov,

Svaz českých fotografů, z. s., Fotoateliér Lubomír Imlauf

– Nové Město nad Metují, Galeria OKNO Slubice, Polsko,

Losenický - polygrafický závod s. r. o. Nové Město nad

Metují, UVU Hradec Králové, Galerie Naproti, Petr Moško,

Pardubice a TISKAČKA.cz copycentrum&photolab.

Projekt se uskutečňuje za podpory Ministerstva kultury ČR.

Barokní doba kolem nás

Propozice celostátní fotografické soutěže

Vážení příznivci fotografie, Fotoklub Plasy ve spolupráci s MěÚ Plasy a NKP Klášter Plasy a pod záštitou Mgr. Radky Trylčové – členky Rady Plzeňského kraje pro oblast životního prostředí a zemědělství

vyhlašuje **9. ročník FOTOSOUTĚŽE PLASKÁ LÍPA**

na téma: Barokní doba kolem nás.

Vyhlášení vítězů a slavnostní zahájení výstavy nejlepších fotografií se bude konat 14. září 2019 v nemocničním křídle Kláštera Plasy. Výstava fotografií proběhne ve dnech 14. září – 2. října 2019.

Propozice fotosoutěže:

Svět kolem nás ve zpodobnění barokní doby, krajina známá i neznámá, podoby a tvary architektury i činnost lidí v prostředí baroka.

České baroko má kořeny v Itálii a Španělsku. Přestože byla kultura v českých zemích ovlivněna situací po bitvě na Bílé hoře, dosáhlo české umění vysoké úrovně, především v malířství a architektuře. Baroko bylo v Čechách obohaceno domácími umělci a řemeslníky o nové prvky – přizpůsobení českému prostředí. Vznikají zde nejen chrámy, kláštery, paláce, zámky, ale mění se také ráz venkova – kostelíky, kapličky, sochy. Pozornost je věnována nejen jednotlivým objektům, ale i jejich umístění a vytváření větších celků včetně komponování krajiny za pomoci dominant (sakrální i světské stavby, sochy), os (cesty, aleje) a ploch polí a luk (barokní krajina). Ze spojení barokního slohu s lidovou tradicí vzniká takzvané selské baroko, jehož rozvoj nastává až v 19. století.

PODMÍNKY ÚČASTI

Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec mající povolení k pobytu, který se považuje za amatéra. Do soutěže je možno zasílat fotografie zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované, nezalaminované). Fotografie nemají být starší než 2 roky. Autor může soutěž obelstet nejvýše pěti jednotlivými fotografiemi v každé kategorii. Seriál do tří snímků se počítá jako jedna fotografie.

Do soutěže jsou přijímány fotografie od formátu 20 x 30 do formátu 40 x 50 cm. Každá fotografie musí být označena na zadní straně názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem), jménem, příjmením autora a adresou.

Soutěžní zásilka musí obsahovat přihlášku a účastnický poplatek ve výši 150 Kč. Zásilky bez vyplněné přihlášky nebo bez účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně.

/ TOMÁŠ LELEK / BAROKO /

/ NÁRODNÍ SOUTĚŽI AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2019 /

Snímky zasílejte na adresu:

Fotoklub Plasy, Pod nádražím 128, 331 01 Plasy, a to nejpozději do **26. srpna 2019**. Obálku se zášilkou výrazně označte nápisem „FOTOSOUTĚŽ“. Informace na <http://fotoklub-plasy.euweb.cz/> Kontaktní email: adpro@iol.cz

Pořadatel nepřejímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora.

Slavnostní vyhlášení vítězů se uskuteční v sobotu 14. září 2019 v 15:00 h v nemocničním křídle Kláštera Plasy.

Kategorie a ocenění:

- A. černobílá fotografie: 1. - 3. místo: hodnotné ceny
- B. barevná fotografie: 1. - 3. místo: hodnotné ceny

Speciální cena:

Cena radní Plzeňského kraje
Cena starosty Města Plasy

Hodnocení snímků:

Hodnocení snímků soutěže provede odborná porota jmenovaná radou fotoklubu, vedená doc. Mgr. Václavem Podestátem, pedagogem ITF Opava. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

KALENDÁŘ SOUTĚŽE:

Jmenování poroty: do 15. dubna 2019

Příjem fotografií: do 26. srpna 2019

Zasedání poroty: do 4. září 2019

Slavnostní předání cen soutěže a zahájení výstavy: 14. září 2019

Výstava v galerii v nemocničním křídle Kláštera Plasy: 4. 9.–2. 10. 2019.

za Fotoklub Plasy
Ivo Kornatovský, jednatel soutěže Václav Řežábek, předseda

39. NÁRODNÍ SOUTĚŽ AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE

Jak hodnotit letošní ročník Národní soutěže amatérské fotografie? Máme se spokojit konstatováním, že co do počtu soutěžících i kvality fotografií nebyl horší než předcházející ročníky? Podle mého názoru by to byla chyba. Vezmeme-li v úvahu historii čtyřiceti devíti let trvání soutěže, skutečnost, jak kvalitní fotografie v minulosti soutěž vychovala (jen namátkou Danu Kyndrovou, prof. Birguse a mnoho dalších dnes profesionálních fotografů), jakému zájmu a prestiži se těšila, musíme na současnost pohlížet mnohem kritičtěji.

Jako klad označme jednoznačně stoupající zájem mladých do 21 let. Těm jsme vyhověli „předkolem“, do kterého posílají fotografie elektronicky. Letošních víc jak 600 fotografií od 124 soutěžících je příslibem. Pokud budou mít zájem si rozšiřovat i teoretické znalosti, budou-li ochotni společně kultivovaně diskutovat nad svými i cizími fotografiemi, nebát se nechat poučit, pak věřím, že se úroveň soutěže opět zvýší.

A co bychom měli změnit? Skrývá se to ve slově průměrnost. Když jsem hovořil s členy poroty o tom, proč letos porota potřebovala více času na hodnocení než v předchozích letech (i když fotografií bylo srovnatelně), došli jsme k závěru, že důvodem je sice vyšší technická vyspělost účastníků, zvedla se průměrná kvalita snímků, ale ubylo těch špičkových a na štěstí i těch vyloženě nepovedených. Prostě převážil průměr. Před třiceti a více lety to porota měla ulehčené, rozdíly mezi fotografiemi byly mnohem větší. Dnes se porota k některým fotografiím vracela i několikrát, protože rozdíly nebyly velké.

V posledních ročnících se na předních místech objevovali fotografové z východních Čech. S nadsázkou až mohl vznik-

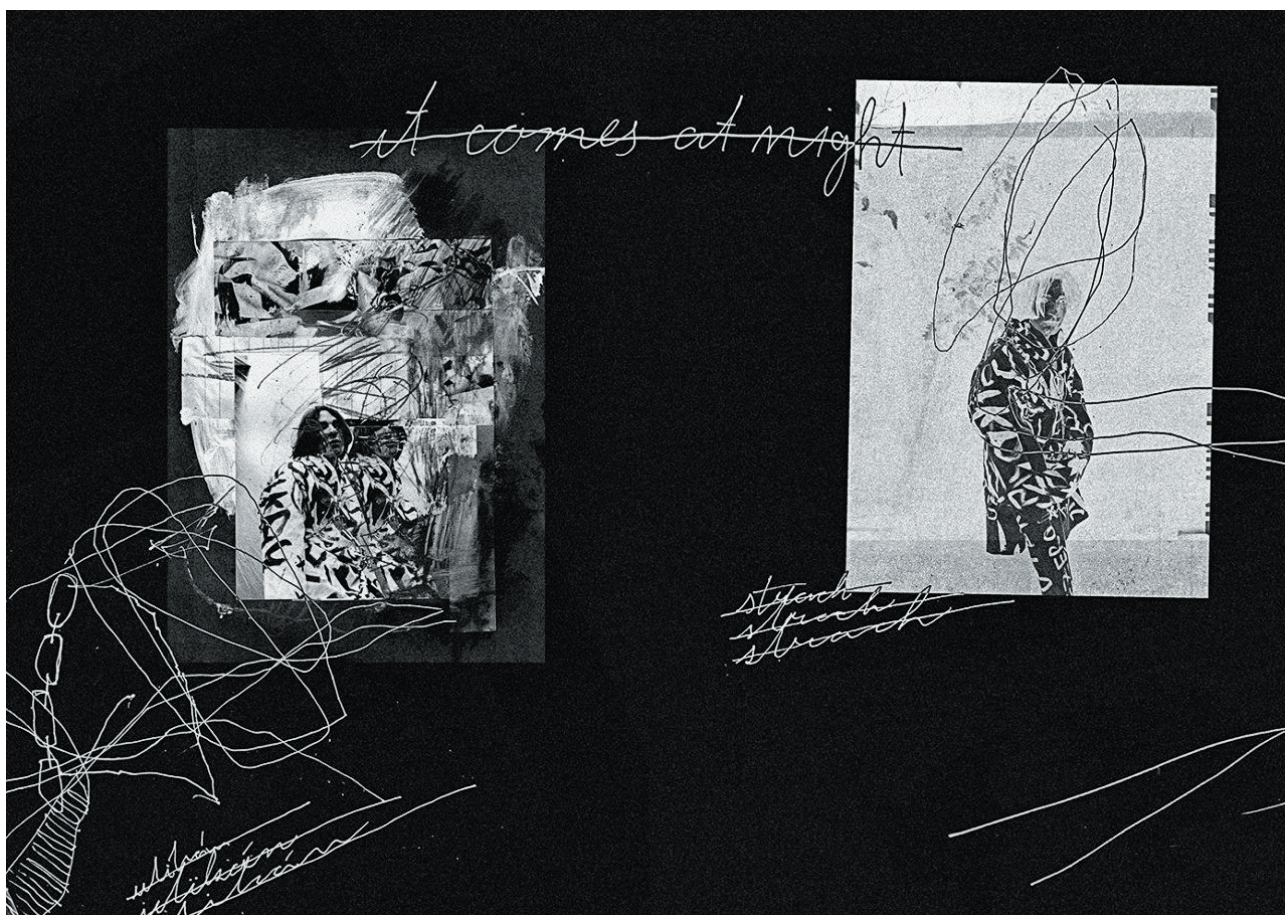
nout dojem, že za to může předseda poroty doc. MgA. Ptáček, který má k Hradci Králové vztah. V letošním ročníku byla předsedkyní poroty PhDr. Matějů, a světe div se: na předních místech jsou zase soutěžící z východních Čech. Takže to není v osobě předsedy poroty. Naopak to ukazuje, že tam, kde se soustavně věnují práci s dětmi jako v ZŠ Malecí, tam, kde se fotografové mají možnost se dále vzdělávat jako v Impulsu v Hradci Králové, kde jsou aktivní fotokluby, ve kterých se kriticky zaměřují na kvalitu fotografií, tam jsou a dále vyrůstají amatéři, kteří uspějí i v celostátních soutěžích.

Když se ještě vrátím k jednotlivým kategoriím, musím konstatovat, že jsme jako organizátoři opakovaně ještě nedocenili vybíraná témata. Musíme se zamyslet, zda na soutěžích nechceme moc „přemýšlení“ jak ztvárnit zadané téma. I v letošním ročníku bylo málo fotografií v kategoriích A 02 a A 2, které plně odpovídaly zadanému tématu. V posledních ročnících je to zvláště patrné i na kategorii kolektivů. Těch pět letos soutěžících kolektivů je málo. Zvláště když víme, kolik fotoklubů se účastní Mapových okruhů a že tedy soutěžit fotokluby chtějí.

Co říci na závěr. Samozřejmě poděkovat všem soutěžícím i těm, kteří soutěž zajišťovali. Poblahopřát oceněným a všem, na které se letos nedostalo, popřát vytrvalost a kvalitní fotografie pro příští ročník. A nezapomeňte: příští rok to bude 50 let od založení Národní soutěže, takže 40. ročník by měl přispět k oslavě špičkovými fotografiemi.

Milan Sedláček
odborný pracovník NIPOS-ARTAMA

V NÁRODNÍ SOUTĚŽI AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE TRIUMFOVALI VÝCHODOČEŠI

/ CYRIL ZIKUŠKA / IT COMES AT NIGHT /

39. ročník Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie si klade za cíl představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni. Také však porovnat jednotlivé snímky a hodnocením poroty napomoci k dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie. Letos proběhlo slavnostní předávání cen 11. května 2019 a z 19 cen si neuvěřitelných 13 odnesli fotografové východních Čech pod záštitou centra uměleckých aktivit Impuls HK.

„V posledních ročnících se na předních místech objevovali fotografové z východních Čech. S nadsázkou až mohl vzniknout dojem, že za to může předseda poroty doc. MgA. Ptáček, který má k Hradci Králové vztah. V letošním ročníku však byla předsedkyní poroty PhDr. Matějů, a světe div se: na předních místech jsou opět východočeští soutěžící. Takže to není v osobě předsedy poroty. Naopak to ukazuje, že tam, kde se soustavně věnují práci, kde mají fotografové možnost dále se vzdělávat a rozvíjet jako v Impulsu Hradec Králové, kde jsou aktivní fotokluby zaměřující se kriticky na kvalitu fotografií, tam jsou a nadále vyrůstají amatéři, kteří uspějí v celostátních soutěžích“, dodal Milan Sedláček, odborný pracovník NIPOS-ARTAMA.

Individuální soutěžící měli na výběr ze dvou kategorií: volné téma nebo „Stopy předků“. Kolektivy měly vystihnout ve svých fotografiích „Všednost a (ne)všednost“.

Tři ceny získal Tomáš Lelek ze Smiřic. První a třetí místo v kategorii volné téma a druhé místo za fotografie na téma „Stopy předků“. S cenou odcházela i Eva Stanovská za cyklus fotografií Masopust, Anna Benešová za Vzpomínky na budoucnost a Jaroslava Hánělová za cyklus s názvem Františka Škrochová.

Porota udělila i několik dalších speciálních cen a čestných uznání. Podrobné informace a výsledky najdete na www.impulshk.cz/fotografie.html

Národní soutěž a výstava amatérské fotografie je uskutečněna z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury. Pořádají ji NIPOS-ARTAMA a středisko kulturních služeb města Svitavy za spolupráce Městského muzea a galerie, Svazu českých fotografů, Impulsu, centra podpory uměleckých aktivit z. s. a Společnosti Praha fotografická.

/ ANNA BENEŠOVÁ / VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST 3/

„832 snímků
od 209 autorů
a 5 kolektivů“

/ TOMÁŠ LELEK / MEZI NEBEM A ZEMÍ /

/ VENDULA SPÁČILOVÁ / NOC NA DLANI /

Zápis z jednání poroty

39. NÁRODNÍ SOUTĚŽE A VÝSTAVY AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2019

Svitavy 4. dubna 2019

Porota pracovala ve složení:

Předsedkyně:

PhDr. Věra Matějů

Členové:

PaedDr. Jana BauEROVÁ, doc. MgA. Josef Ptáček,

PhDr. Zuzana Školudová, MVDr. Rudolf Němeček

Tajemnící poroty:

Milan Sedláček, Martin Mohr

Porota hodnotila:

Celkem zaslanych 832 snímků od 209 autorů a 5 kolektivů.

kategorie A001: 31 snímků 13 autorů

kategorie A01: 150 snímků 43 autorů

kategorie A02: 29 snímků 10 autorů

kategorie A1: 399 snímků 63 autorů

kategorie A2: 168 snímků 25 autorů

kategorie B: 56 snímků 5 kolektivů (36 autorů)

Porota uděluje ceny v tomto pořadí:

Kategorie A 001

1. cena: Tereza Roštlapilová – The End

2. cena: Adéla Duchatschová – Rozhodnutí – Nekonečno

3. cena: Jan Tomáš – Hra světů 1 a 2

Čestné uznání: Tereza Roštlapilová – Stíny města

Kategorie A 01

1. cena: Cyril Zikuška – It comes at night (seriál 1–4)

2. cena: Marek Žižlavský – Tři pohledy č. 8, 9 a 10

3. cena: Tereza Hornová – Strach – Nevinnost – Knoflí

Čestné uznání: Štěpánka Parvová – Dnes otevřeno

Čestné uznání: Hana Dittrichová – Na zahradě – Ruce

– V kuchyni – V ložnici

Kategorie A 02

1. cena: Vendula Spáčilová – Noc na dlani – Skrze kmen

2. cena: Emily Tey – Snění

3. cena: Natálie Pernicová – Ostrost – Únos Sabinek

Čestné uznání: Monika Gregorová – Dialog 1, 2, 5 a 6

Kategorie A1

1. cena: Tomáš Lelek – -1 stupeň – Sestupná tendence

– Mezi nebem a zemí – Bez názvu

2. cena: Eva Stanovská – Masopust (seriál – 2, 3, 4 a 5)

3. cena: Tomáš Lelek – Lehké anomálie (seriál 1, 2 a 3)

Čestné uznání: Eva Stanovská – Sněží (seriál 1, 2 a 3)

Čestné uznání: Jan Bernhard – Nepohoda

Čestné uznání: Mon Simek Fulkova – Vzlety (seriál 1–3)

Kategorie A2

1. cena: Anna Benešová – Vzpomínky na budoucnost (seriál 1, 2, 3 a 4)

2. cena: Tomáš Lelek – Gotika – Renesance – Baroko

3. cena: Jaroslava Hánělová – Františka Škrochová (seriál 1, 2 a 3)

Kategorie B

1. cena: Společné dílo fotoklubu FOPA – Jejich druhé já (seriál 1–12)

Další ocenění:

Cena SČF:

Jan Bernhard – Nepohoda

Cena Foma s. r. o. Hradec Králové:

Jaroslav Mareš – Pianista (seriál 1,3 a 4)

Cena ZONER PRESS:

Vladimír Ludvík – Tajemné Omo (seriál 1, 3 a 4)

Cena jednatelky Czech Photo Centre s. r. o Ing. Veroniky Souralové:

Eva Stanovská – Sněží (seriál 1, 2 a 3)

Cena IMPULS Hradec Králové:

Alice Skřivanová – Tiché spěchání (seriál 1, 2 a 3)

Cena poslance Parlamentu ČR Ing. Jaroslava Kytýra:

Tomáš Klika – Podzim věků (seriál 2 a 4)

Cena ředitelky MMG Mgr. B. Čuhelové:

Jaroslava Hánělová – Mariánská ulice (seriál 1, 2, 4 a 5)

Cena starosty města Mgr. D. Šimka:

Petra Šmerdová – Zapomenuto v čase (seriál 1 a 2)

Cena ředitele SKS Mgr. P. Mohra:

Jaroslav Mareš – Pianista (seriál 1, 3 a 4)

Zapsali: Milan Sedláček, Martin Mohr

/ TEREZA ROŠTLAPILOVÁ / THE END /

/ JAROSLAV MAREŠ / PIANISTA (SERIÁL 1, 3 A 4) /

/ KMEŤO PAVOL / CESTA DO PRÁCE /

Praha fotografická 2019

Cena Praha fotografická 2019

23. ročník

Staroměstská radnice, Křížová chodba, Rytířský sál, Praha 1,
Staroměstské nám. 1.

9. 4.–31. 5. 2019

Pod záštitou primátora hlavního města Prahy Zdeňka Hřiba.

Soutěž Cena Praha fotografická, nazvaná v duchu velkého fotografa Prahy Josefa Sudka, již od roku 1996 každoročně soustřeďuje nejlepší snímky hlavního města, které vznikly v uplynulém roce. Do 23. ročníku soutěže bylo přihlášeno 954 fotografií od 84 autorů. Soutěží se tradičně ve čtyřech stálých kategoriích – Krása Prahy a její proměny, Lidé v Praze, Problémy Prahy a Kronika hlavního města. Proměnlivé kategorie v tomto ročníku byly Strašnice a 100 let v Praze.

Zaslané fotografie hodnotila devítičlenná porota v čele s fotografem Andrejem Reiserem. V kategoriích Krása Prahy a její proměny, Lidé v Praze a Problémy Prahy udělila

1., 2. a 3. cenu, v proměnlivých první cenu. Celkově bylo uděleno i 9 čestných uznání. Hlavní cenou napříč kategoriemi je Cena primátora hlavního města Prahy, kterou letos získal Zdeněk Velen za snímky Kejkliř, U tanku a Vedro v kategorii Krása Prahy a její proměny. Dále byla udělena Cena Foma Bohemia za nejlepší černobílou fotografii (Pavol Kmeťo: Cesta do práce), Cena Olympus (Tanya Kirilova: Nový život komínů), Cena Svazu českých fotografů (Petra Bambásková: Na Ladronce), Cena Zvazu slovenských fotografů (Markéta Zachová: Orloj). Starosta Městské části Praha 1 ocenil jako každoročně fotografii vybranou návštěvníky předešlé výstavy (František Novák: Procházka po Kampě).

Kritériem výběru všech cen je originalita záběrů a individuální tvůrčí přístup k fotografickému ztvárnění témat. Fotografie jsou vystavovány v originální autorské podobě (zvětšeniny minimálně 30x40cm).

Výstava, představující vítězné a porotou vybrané snímky

23. ročníku soutěže od 62 autorů je, příspěvkem k vizuálním dějinám otevřeného města. Je výzvou pro další směřování fotografů, jimž se hlavní město stane základním tématem v nejrůznějších projektech. Je příležitostí k zamyšlení nad smyslem života ve městě, aktivitou jeho obyvatel a účelností jejich snah o drobné i velké změny, protože fotograficky zachycené situace ožívají silou prožitku a zaujetí pro věc. Kronika města je otevřená, každý se může zapojit.

Soutěž i výstavu Praha fotografická pořádá Společnost Praha fotografická za finančního přispění hlavního města

Prahy a Ministerstva kultury ČR s podporou Městské části Praha 1, organizací Svaz českých fotografů a Nipos Artama. Poděkování za ceny do soutěže patří firmám Centrum Fotoškoda, Foma Bohemia, Nikon, Olympus, Ricoh, Sanco a Ultralab&syn.

Kurátorka výstavy: Věra Matějů

Design: Dana Bleyová

Překlad: Jana Hejsková

Realizace: Gram Art

Snímky z jednání poroty: Josef Louda a Milan Sedláček.

/ TKÁČIK TOMÁŠ / PRAHOU NA KOLEJÍCH 1 /

Praha zabydlená

Téma města nebylo doposud ve svém rozsahu a obsahu jednoznačně definováno, napsal kdysi Jiří Kotalík. Mnohoznačnost výkladu pojmu město se zdá skutečně nekonečná. Co je město? Architektura, atmosféra, způsob života? Jak zachytit jeho soběstačnost, jeho svéráz, jeho vliv na způsob prožívání prostoru a času, vztahů mezi lidmi?

Letošní soutěž i výstava Praha fotografická poprvé ve své historii přinesly převahu fotografií v kategorii Lidé v Praze nad dříve nejpočetnější kategorií Krása Prahy a její proměny. Lidská komunita jako základ městského prostoru převážila na většině snímků. Lidé v ulicích metropole, odpočívající,

bavící se, sportující, oslavující, demonstrující a protestující, lidé opuštění i přátelící se, na procházce i na cestách, domácí i turisté, ti všichni nejen naplňují, zabydlují, ale v pravém slova smyslu vytvářejí město.

Krása naší metropole není jen souborem architektonických skvostů, je především příjemným prostorem pro život. To je poselství nového souboru fotografií Prahy, které přinesl 23. ročník soutěže. Vyznění výstavy ve velké míře ovlivňuje i pozornost poskytnutá v kategorii Kronika hlavního města oslavám 100. výročí založení Československa, z nichž velká část v Praze probíhala. Spolu se speciální

kategorií věnovanou sto letům republiky v pražských podmínkách se pražské oslavy staly základem pro zobrazení rozmanitosti dění v ulicích hlavního města. Prolnuly minulost a přítomnost, vzpomínky s vyhlídkami do budoucnosti. Ve stoleté perspektivě se také otupila palčivost nejrůznějších trablů v kategorii Problémy Prahy. Ty vyznívají často absurdně a jsou viděny s nutnou dávkou nadsázky a humoru. Jako lidsky zabydlené, spíše než architektonicky a stavebně výjimečné, se projevily i Strašnice, jež byly tentokrát speciální kategorií věnovanou jedné čtvrti Prahy, jejíž fotografování rozvine workshop uspořádaný Svazem českých fotografů.

Soutěž ve 23. ročníku obeslalo 84 fotografů s 954 fotografiemi. Vzhledem k tomu, že snímky se posuzují v papírové podobě, v autorsky schválených zvětšeninách (minimálně 30x40 cm a větší), jsou výsledné obrazy Prahy promyšlené, vedeny jasným autorským záměrem. Vítězné a vybrané fotografie Prahy tak na výstavě skládají další část každo-

roční městské kroniky, nabízejí postoje autorů, rozmanitost danou specifickým způsobem jejich vyjádření, hodnocením podoby a atmosféry města. Většina z nich se fotografování metropole věnuje soustavně, mají svá témata, své dlouhodobé projekty. Celek působí přívětivě, i přes některé kritické pohledy se zdá, že lidé v Praze žijí rádi a spokojeně.

Výstava představuje 62 fotografů na téměř dvou stovkách fotografií. Návštěvníkům nabídne nejen nezbytné zhodnocení, ale často i provokativní otázky. Na vyvážených záběrech poskytne i látku k zamyšlení. Za podstatný lze považovat zejména celkový obraz, který dílo fotografů Prahy skládá jako vymezenou definici města v daném okamžiku.

Věra Matějů

/ JOACHIM JAKUB / 50. VÝROČÍ JANA PALACHA /

VÝSLEDKY 23. ROČNÍKU SOUTĚŽE CENA PRAHA FOTOGRAFICKÁ 2019

Cena primátora hlavního města Prahy Zdeňka Hřiba
Krása Prahy a její proměny
Zdeněk Velen: Kejklíř, U tanku, Vedro

Cena OLYMPUS
Krása Prahy a její proměny
Tanya Kirilova: Nový život komínů – série

Cena FOMA BOHEMIA pro nejlepší černobílou fotografii
Lidé v Praze
Pavol Kmeťo: Cesta do práce

Cena starosty Městské části Praha 1 Pavla Čížinského,
kterou získává autor fotografie vybrané diváky na výstavě
František Novák: Procházka po Kampě

Cena Svazu českých fotografů
Lidé v Praze
Petra Bambásková: Na Landronce – série

Cena Zvazu slovenských fotografů
Kronika hlavního města
Markéta Zachová: Orloj – série

Krása Prahy a její proměny – Nikon
1. cena
Tomáš Tkáčik: Prahou na kolejích – série

2. cena
Pavol Kmeťo: Pražský minimalismus, Noční mlžení 1–3,
Mlhavý závoj

3. cena
Jiří Šimák: Náplavka – série

Čestné uznání
Tomáš Knot: Hlubočepské plotny

Lidé v Praze – Fotoškoda
1. cena
Martin Schubert: Letná a Štrossmayerák – série

2. cena
Jan Parma: Bikeři v pražských ulicích – série

3. cena
Kevin V. Ton: Každodenní život – série

Čestné uznání
Martin Schubert: Cigareta, S Kafkou...

Problémy Prahy - Ricoh
1. cena
Zdeněk Velen: Schody

2. cena
Karel Jiří Čapek: Transgas ještě existuje, 2018 – série

3. cena
Jiří Černý: Invazní koloběžka

Čestná uznání
Jakub Joachim: Konec Matějské – série
Tomáš Knot: Bez názvu

Kronika hlavního města – Sanco
1. cena
Jakub Joachim: 50. výročí Jana Palacha, leden 2019 – série

Čestná uznání
Jiří Durdík: Srovnejte řady a krok, říjen 2018 – série
Zdeněk Velen: Prague Pride, 11. 8. 2018 – série

Strašnice – Ultralab & syn
1. cena
Vojtěch Drs: Sportoviště, jak je neznáme – série

Čestné uznání
Jiří Durdík: Strašnický kostel – série

100 let v Praze – Sanco
1. cena
**Richard Horák: Slavný návrat T. G. M. do Prahy,
22. 12. 2018 – série**

Čestná uznání
Ivan Gálík: Fronta na peníze před ČNB, peníze vystřídaly
banány, 30. 11. 2018
Michael Komm: Slavnostní rozhalení praporu v dejvickém
Sokole, 19. 3. 2018 – série

POROTA 23. ROČNÍKU SOUTĚŽE CENA PRAHA FOTOGRAFICKÁ

Vladimír Czumalo - estetik a historik umění a architektury
Karol Klváček - fotograf, jednatel Zvazu slovenských
fotografů
Josef Louda - fotograf
Věra Matějů - předsedkyně Svazu českých fotografů,
kurátorka výstavy
Jaroslav Kučera - fotograf

Dana Kyndrová - fotografka
Milan Sedláček - odborný pracovník Nipos Artama,
místopředseda SČF
Petr Šálek - fotograf
Andrej Reiser - fotograf, zakladatel agentury Bilderberg,
předseda poroty

30. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2019

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit a Volné sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradce Králové, za podpory FOMY Bohemia spol. s r. o. a FOMEI a. s. Hradec Králové

vyhlašují

30. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2019

Kategorie A: volná tvorba

Kategorie B: Fotografové ve fotografii

Téma je vyhlášené při příležitosti vyhlášení 180. výročí vyhlášení vynálezu fotografie

Podmínky účasti pro obě kategorie:

Do soutěže se přijímají snímky dosud nikde nevystavované ani nepublikované.

- 1 Počet snímků – maximálně 10 jednotlivých snímků a maximálně 2 seriály nebo cykly do 6 snímků.
- 2 Přijímají se fotografie černobílé i barevné, neadjustované a bez paspart, rozměry minimálně 18 x 24 cm.
- 3 Všechny fotografie zaslané do soutěže označte v pravém dolním rohu rubové strany jménem autora, adresou a názvem snímku (popř. názvem seriálu s pořadovým číslem snímku) a písmenem kategorie.
- 4 Každá zásilka musí obsahovat vyplněnou přihlášku pro každou kategorii samostatně.
 - Každá zásilka musí obsahovat poštovní známky ve výši 50 Kč (jsou určeny na vrácení fotografií).
 - K soutěžní kolekci, která je zpracovávána digitálně, přiložte soutěžní fotografie v digitální podobě (fotografie ve formátu JPEG) na CD a nebo možno zaslat e-mailem. Fotografie v elektronické podobě budou použity k propagaci soutěže a ke zhotovení reprezentačního CD 30. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2019. CD bude vráceno společně s fotografiemi (název fotografie na CD, přihlášce a zaslané soutěžní fotografii musí být totožný).
 - Fotografie v elektronické podobě (CD, e-mailem přes úschovnu) budou mít jméno ve tvaru:
kategorie_prijmeni_jmeno_nazev_fotografie_pořadove_číslo_v_rámci_souboru.jpg
příklad: A_Novak_Jan_Dialog_01.jpg. Fotografie v rozlišení 300 DPI (24 cm delší strana).
- 5 Zásilky, které nebudou splňovat podmínky v předešlých dvou bodech, nebudou do soutěže přijaty.

6 Vyhodnocení:

Soutěž vyhodnotí odborná porota jmenovaná pořadatelem a navrhne udělení:

Osm finančních cen v celkové hodnotě 8 000 Kč (á 1000,- Kč), které věnuje Volné sdružení východočeských fotografů, z.s. Hradec Králové.

Dále vybere fotografie, které obdrží věcné ceny od sponzorů: Impuls Hradec Králové, FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky.

7 Pořadatel má právo na doporučení poroty ceny sloučit nebo některou z nich neudělit.

8 Z oceněných fotografií a dalších vybraných snímků bude utvořena výstavní kolekce, kterou můžete zhlédnout v Galerii Na Hradě v Hradci Králové a v Informačním centru v Hradci Králové v listopadu 2019. Reprízy výstavy se uskuteční v roce 2020. Bližší informace o místech konání a časovém harmonogramu repríz výstav budou včas na www.impulshk.cz.

9 Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při poštovní přepravě.

10 Svým podpisem na přihlášce autor souhlasí s podmínkami soutěže a s případným uveřejněním svých fotografií k propagaci soutěže bez nároku na honorář.

Kalendář soutěže pro obě kategorie:

vyhlášení soutěže

duben 2019

uzávěrka soutěže

30. září 2019

vyhodnocení

říjen 2019

výstava

14. listopadu 2018 – 10. ledna 2020

předání cen, rozborový seminář

listopad 2019 (bude upřesněno pozvánkou)

reprízy výstavy

únor – červenec 2020

vrácení fotografií

březen 2020,

výstavní kolekce po reprízách všech výstav do září 2020

Adresa pro příjem fotografií:

Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139/22

Hradec Králové 500 03

Informace a přihláška:

Jana Neugebauerová; tel.: 773 133 740;

e-mail: foto@impulshk.cz;

www.impulshk.cz

Pavel Rejtar

Ve fotografické tvorbě, tak jako i v lidském životě, jsou mezníky, kdy člověk dochází k poznání a začne dělat věci zcela jinak, nebo alespoň neobvykle.

Pavel v mládí navštěvoval kamaráda, který měl fotokomoru, a ta mu učarovala pro svoji neopakovatelnou atmosféru. Nebylo od věci, že brzy následovalo první zmačknutí spouště fotoaparátu, které Pavel datuje dvanáctým rokem svého věku, a vyvolávání filmů i fotografií tehdy ještě v koupelně.

V Pardubicích absolvoval vojenskou prezenční službu a často chodíval o vycházkách na výstavy fotografií skupiny Spirála. Obdivoval nápady, technické zpracování, invenci, s jakou přistupovali autoři k tématům. Po vojně pracoval v propagaci v ČKD Hronov. Dokumentoval pracovní procesy

i zhotovená díla v závodě. Město Hronov je známé kulturní aktivitou Jiráskův Hronov. Deset let fotografoval při zkouškách i divadelních představeních a vznikla kolekce fotografií portrétů známých i začínajících herců. Fotografie musely být přes noc zpracovány, protože druhý den si je lidé prohlíželi vystavené v prostorách divadla. Byla to éra reportážní a dokumentární fotografie, která přinášela obživu, ale Pavla nenaplňovala.

Rozhodl se a připravil kolekci fotografií pro přijímací zkoušky a přihlásil se ke studiu fotografie v Hradci Králové pod vedením profesora Jána Šmoka. Byl přijat a dnes Pavel často vzpomíná na první hodinu, kdy se profesor Šmok zeptal: „Kdo z vás umí fotografovat?“ Nastalo ticho, nikdo se nehlásil až se ozval zvukový hlas pana profesora: „Kdybyste uměli fotografovat, tak bych vás znal.“ Od té chvíle nastalo nádherné období plné fotografického objevování a obav, jaké úkoly pan profesor roztrhá, a které projdou jeho sítem, kdy se vyjádřil pouze pověstným zamručením „hhhmmm“.

Pavel pochopil a začal šlapat svoji vlastní fotografickou cestu. Nereprodukoval krásné krajiny kolem sebe, neoslovila ho street fotografie, nezakotvil mezi autory zachycující architekturu či lákavé reklamní fotografie. Neustále zápolil s myšlenkami vytvářet svá osobitá díla.

Osudové bylo setkání s ženou, která se stala modelem i inspirací k tvorbě. Autor se odpoutal od reality a inklinoval k abstrakci. Z prostých věcí nám bytostně známých spřádá pavučiny své fantazie a předměty se v jeho rukou pomocí fotoaparátu a výtvarných kouzel mění v obrazy. Pavel ve své tvorbě odhaluje svůj vnitřní svět, svět fantazie, snů, nereálna, svět, kam nás mohou zavést jen jeho obrazy, když se do nich zahledíme. Pomocí prolínajících se barev, koláží a vícenásobných expozic nás vede do světa příběhů, vztahů, událostí, které se mohly stát.

To je Pavel, věčný solitér, který se vymyká z klišé všednosti, prchá do svého světa a nabízí pohledy a láká diváky, pojdte, vstupte, přijměte moji nabídku a odpoutejte se. Dívejte se s pokorou, se zaujetím, vnímejte obraz celou svojí duší, neboť pak poznáte, že svět, který vytvářím, je plný napětí, harmonie i neklidu; burcuje a nenechává spát, zaujme a dráždí, napovídá a zároveň je záhadný. Je provázen ženou, a o to více se stává tajemným, neboť ona bytost prolíná sny a prostupuje jeho obrazy.

Pavel Rejtar, narozen 22. 6. 1944 ve Svratouchu, fotograf, básník, člen Volného sdružení východočeských fotografů od založení, 27 let vedl členy Klubu fotografů v Hronově, iniciátor vzdělávacích akcí Bonato v Náchodě, Fotosession a Fotopokec v Hronově, zakladatel Skupiny 5+1, člen Sekce sdružení fotografů Náchodska.

Ve svém fotografickém životě se Pavel setkal s mnoha kurátory galerií, fotografy i lektory, a tak, mimo již jmenovaného profesora Jána Šmoka, nezapomíná na profesora Ludvíka Barana, rádce a kritika jeho fotografií; na profesora Jerzy Oleka z Polska, který mu pootevřel dveře galerií a při návštěvách Hradce Králové vodil studenty uměleckých škol do soukromé Galerie U dvou raků, kde probíhaly obsáhlé diskuse nad fotografiemi.

Výstavní aktivity Pavla Rejtara přesahují rámec nejen regionu, ale i republiky. Vystavoval fotografie na skupinových či autorských výstavách v Rumunsku, Španělsku, Francii, Maďarsku, Japonsku a Mexiku. Nejčastěji však v SRN a Polsku. Neopomenutelná je spolupráce s Boguslawem Michnikiem, emeritním ředitelem Osrodku kultury v Kłodzku, s nímž má společný zájem, jak o fotografii, tak o poezii. Ta je další Pavlovou tvůrčí aktivitou.

Okamžik, na který se nezapomíná byl, když Radovan Lukavský v listopadu 1991 přednášel verše Pavla Rejtara ve Viole; ale o tom jednou na večeru poezie.

26. 1. 2019

Rudolf Němeček

Fotograf a básník z Hronova

Pavel Rejtar takřikajíc osvobodil svého ducha k výrazům tvůrčím relativně nedávno. Po úspěšném působení v roli profesionálního firemního fotografa započal čerpat ze studnice své přebohaté vizuální fantazie i z čarokrás perutí směle vzdušných křídel poezie (viz někdejší uvedení autorových básní Radovanem Lukavským v pražské Viole), ale také nabíral coby student hradecké fotografické konzervatoře vedené věhlasným prof. Jánem Šmokelem z ošatky moudrosti, odborných vědomostí i nabídky rozmanitých podob tvůrčího kvasu jen to nejlepší. Výrazně osobitým způsobem s typickou organizační a vizionářskou vehemencí dlouhá léta vedl k fotografické činnosti hronovský fotoklub. V Náchodské okresní oborové sekci pro fotografii velmi ochotně a spolehlivě již také po mnoho let pomáhal na svět mnoha užitečným, fotografy i širokou veřejností vyhledávaným, akcím a výstavám. Toto fotograficky činné sdružení svou geografickou polohou také vytváří

četná pole pro setkávání fotografů z Čech i nedalekého Polska. Zcela přirozeným vývojem tohoto dění se také pro české fotografy naskytla příležitost aktivní tvůrčí účasti v rámci tzv. fotoprojektů, v Polsku velmi uznávaného tvůrce, pedagoga, kurátora a „spiritus agens“ prof. Jerzy Oleka. A tak i Pavel Rejtar vyslyšel této výzvy a originálním způsobem vizuálně zpracoval nejedno zajímavé téma: Hranice, Komplex-simplex, Linie, Kubismus, Vidět sebe, Okna labyrintu atd. Před více než třemi lety se svým přítelem a rovněž artistní i imaginativní pojetí tvorby preferujícím autorem Vítězslavem Krejčím inicioval vznik fotografické skupiny 5, resp. 5+1 s orientací právě na výtvarně zaměřenou fotografii. Pavel byl také spoluautorem a organizátorem šesti setkání fotografů s významnými tvůrci a pedagogy „BONATO“ v Náchodě. Patrně nejdále jeho fotografická „vlastovka“ dolétla do Číny, avšak nejdále se jeho práce divákovým očím odhalují v různých zemích Evropy

„Kolik je vlastně dimenzí vizuálního uchopení?“

právě díky napojení na výše zmíněné Olekovy projekty. V roce 2004 také uvedl v život tzv. Fotossessions v KIS hronovského divadla – setkávání fotografů s fotografií a často nejen s místní veřejností, která obnášela zpravidla prezentace jednotlivých fotografických autorů či skupin (fotoklubů). Jeho často burčující apel k tvůrčí činnosti také nejednou zazněl při setkáních členstva Volného sdružení východočeských fotografů.

A nyní, jak by se mohla do slov odít ta kyprá plazma vášně, přetavená v obraz světlem kreslený a stříbrem zčernalým, jak Fénix bájný z popela zdánlivé nicoty dočasně latence vyvstalý?

Snad mi odpustíte, když na vás nechám doléhat myšlenková uskupení v poněkud oddělených otiscích mého soukromého vnímání Pavlových vpravdě obrazových básní, vymaňujících se popisné či technicky dokonalé a efektní působivosti konvenční fotografie. Neboť stačí se jen na obraz pasivně dívat, povrchně obhlížet, srovnávat jej s každodenní zkušeností a kriticky vznášet otázku, zdali ten či onen výjev vizuálně odpovídá skutečnosti tak, jak je v převažující míře barevně, tvarově, strukturálně apod. vnímána? Takový přístup je naprosto mylný, i když je žel nejrozšířenější.

Pavlovo obrazové vyznání vyjadřuje upřímnou a hlubokou potřebu nalezení svobodného prostoru a inspirativního prostředí poezie (básněvého vytržení) uprostřed současné, snad až příliš globální normalizací oktrojované skutečnosti. Toť výraz rozporu, jež trvá mezi touhou po zlatém věku imaginace, proměňující a obohacující náš niterný život, a rozumem chladného kalkulu, šedé konzumní každodennosti a jednoznačnosti a existenciálních, byť klamných jistot.

U Pavla lze nabýt pocitu, že síly svébytně autentické poezie přesahují rámec obrazu, avšak nehubí jej, spíše si s ním hrají, neboť si jsou vědomy své svrchované převahy.

Imaginativní či reálné objekty zpravidla nesoustřeďuje pouze do jednoho ohniska, spíše rozehrává více partitur a nechá je též navzájem prostupovat, a jejich spojením vytváří novou skutečnost a pole rozličných interpretací a podtextů, občas i s rébusem atakujícím reverzibilní potenciál vnímání.

Otevřená náruč autorových děl nám nastavuje vždy takovou tvář, jakou chceme a jsme schopni vidět a cítit. Jeho fotografické výtvarně stylizované obrazy vytvářejí prostor pro fantazii diváka, doplnění příběhu a hledání

skrytého smyslu... Vyzařují zvláštní lyricko-epickou poezii, kterou není třeba či mnohdy ani nelze přeložit do běžné řeči slov. Je to také sdělení, jež občas zaznívá v pásmu „modrého kmitočtu“.

V autorově tvůrčím vyjadřování téměř vždy shledáváme odraz soukromého zážitku, jež byl transformován do fantazijně zabarvené vzpomínky a propojen asociacemi s prožitky a vjemy minulých či budoucích životních příběhů, naplněných poezií a setkáváním... tím také tematizuje čas jako faktor efemérních přesto však zachycených proměn.

Pavlova často syrově „neučesaná“ obrazová kompozice je o to více autentičtější a podobná básnické výstavbě obrazu, kde zdánlivá nesourodost prvků vyhrocuje jejich vzájemné hlubinné vztahy.

Pavel ve své poeticky-surreální obrazové řeči také otevírá prostor tajemství a vrstevnatějšímu způsobu vnímání použitím známých symbolů (ulita, jablko, vejce, pyramida, oko, žena atd.), někdy však také iracionálních samoznaků. Pavlova symbolika je povahy archetypální, takže je nám všem v hlubinné vrstvě nevědomí přístupná. Vyvěrá z prapůvodní duchovní jednoty lidstva, z nitra přírody v nás, má univerzální povahu, a proto působí i bezprostředně bez složitě sofistikovaného dešifrování...

Pavlův originální vizuální rukopis nám snad nejvíce otevírá průduchy srdce a duše láskou, poezií a nekonečnou hrou skutečnosti s fantazií.

A kde hledat proudy a duše tvorbou jemu blízké? Snad v bohaté studnici odkazu Štýrského, Medkové, Vobeckého, Povolného, Kříže a jistě i ostatních nejen poetistů a surrealistů.

Sen je prožitý a život prosněný. Vše slévá se do jednoho proudu. Skutečnost nekončí ani zdaleka viditelným světem, neboť za každým viděním skrývá se hlubší neviděné a neviditelné... Kolik je vlastně dimenzí vizuálního uchopení? Mnoho a ještě více. Jenže to není podstatné. Klíčem je přec naše lidské srdce, jež znovu a znovu touží po dotecích a spojení napříč a skrze různé projevy stvoření.

Buď pozdraven, věčný toku osvěžující inspirace. Zde v jedné nádherně zabarvené a záhadně svinuté ulitě zaznívá tvé šumění...

Z pablesků třpytivého proudu
prýstíci z dobrodějova nitra cosi snad zachytil

Vítězslav Krejčí
Aktualizováno dne 7. 7. 2011

Pár otázek pro Pavla Rejtara

Na poslední Valné hromadě našeho sdružení byl Pavlu Rejtarovi udělen titul Čestný člen Volného sdružení východočeských fotografů.

Při té příležitosti jsem Pavla požádal o rozhovor o jeho fotografickém životě a položil mu několik otázek.

Ahoj Pavle,
na Hronovsku jsi, alespoň v letech, co tě znám, platil

za fotografa, který vidí fotografii tak nějak jinak než ostatní ve fotoklubech. Chci se tě zeptat na pár otázek.

Předem našeho rozhovoru mi, Vladimíre, dovol poděkovat všem za udělení titulu Čestného člena našeho sdružení. Velice si toho vážím a jsem rád, že bylo takto oceněno moje snažení ve fotografii v našem regionu.

A můžeme jít na to.

Vzpomínky

Každý z nás je nějak fotografií poznamenaný. Když se řekne fotografie, kdo nebo co se tobě jako první vybaví?

Vybaví se mi obraz. Sdělení, které mě osloví, nebo ne. Pokud zůstane v paměti a žije, je to dobrý obraz. Moje fotografie jsou a nejsou součástí mého životního plánu. Jsou minulými i budoucími příběhy, uzamklými v mé duši a přirozenosti.

Čím pro tebe fotografie je?

Partnerka, milénka, celoživotní osud. Je střídavě pod kloboukem, někdy se toulá, někdy rozpustile šimrá, ale když dejchne, tak se dokáže i mazlit. Fotografie je přetváření reality a hledání dobrodružství souvislosti. Jednou skutečností jsme obklopeni, druhá se přetavuje v nás. Moje fotografie jsou alternativou alegorií a imaginací těch obou pólů.

Někam patříme. Máme tam svoji historii. Kde máš svoji fotografickou historii ty?

Zvrat u mne nastal na Hradecké konzervatoři začátkem

osmdesátých let. Nezapomenu na setkání s profesorem Jánem Šmoke. „Je tady někdo, kdo umí fotit?“ rozpačitě jsme po sobě hleděli (byl jsem tenkrát zaměstnán jako fotograf v ČKD). Nikdo nezvedl ruku. „To je dobře, že se nehlásíte. Kdyby tady někdo byl, kdo umí fotit, znal bych ho“. Záhy jsme pochopili, že naše fotografování je někde jinde, a že si je třeba sáhnout na dno. A kdo to nezvládl, odešel.

Tam jsem pochopil, že chci dělat fotografii, kterou si musím najít jako nejbližší sdělovací prostředek. Krajinu neumím dodnes. Reportáž a žánry dělá dobře spousta dobrých autorů. Tak jsem si stvořil vlastní image, a léty jsem poznal, že to je TO ONO. Koláže, sendviče. A to je moje tvorba. Mám příznivce i zpochybňovače – jak jinak taky.

MYŠLENKA A DÍLO, NEBO NAOPAK?

Jsi hodně kreativní. Obrazy, básně, texty, fotografie. Jak při své práci postupuješ? Od myšlenky k dílu, nebo

od díla k myšlence?

Samozřejmě myšlenka, nápad, pokusy a omyly. Sestavuji stavbu obrazu a podmiňuji ji mojí fantazií, imaginací. Jsem surrealista. Dovoluji si tvořit snové sestavy, tvořím kopie snů i možných nemožností.

Kde bereš inspiraci?

Za básníkem Janem Skácelem chodily čtyřverší jak koník, oslík nebo pacholátka... Tak nějak to cítím, hledám a dávám do obrazu souvislost, příběhy nebo určité fragmenty a snažím se je v obraze zpřesnit skladbou tvarů, barev, ale především fantazií.

Když se ráno probudíte, snažíte se „vyložit“ sen a většinou to je krásnej kabaret nesmyslů.

Mám surrealistické sny.

Co ti při práci vyhovuje, pomáhá?

Představa, že měním onu myšlenku, záměr v obrazové poselství. Sněžku každý z nás má a porovnává. Ale mě do hlavy nikdo nevleze, proč zrovna tak či onak.

ŽENA INSPIRACE, PARTNER, ZDROJ STAROSTÍ...

Co děláš raději? Fotíš, nebo se díváš na hezké ženy?

Protože jsem fotograf, tak fotím. Jelikož jsem zdravěj, tak se taky dívám. A z toho dívání je obvykle to focení. Ale nejsem typickéj fotograf žen, aktu. Mám je spíš jako součást příběhu.

Co pro Tebe žena znamená?

Je to především bytost, která je nezbytnou součástí mužů. Abstinující chlap od ženy obvykle trpí revmatismem a pošetilostí. A co znamená pro fotografa? Kus dobrého řemesla, aby byla zase jiná a jiná. Zařadit se s dokonalým obrazem, tak na tom musí asistovat ten nahoře. Vidíš? Ptáš se na krásné ženy? Proč zrovna krásné? Mám rád zajímavou ženu, v jejíž tváři čas vytesal příběh, historii života.

Jaké jsou „tvoje ženy“ ve tvých fotografiích?

Když už, tak aby splynuly se záměrem obrazu. Za posledních patnácti let jsem vytvořil nejvíce ze žánru žena v „Příběžích K, hledání duše člověka“. Je to jak když sleduješ přírodu, která má své proměny, atmosféry. A zase tam odehrává historie míst i času.

Ted' nemusíš odpovídat, ale nedá mi, abych se nezeptal. A ve tvém soukromém životě?

V mém soukromém životě je žena pro mě báječným partnerem. Máme oba rádi kumšt a fotky. Vždyť máme soukromou domácí galerii „U dvou raků“.

MALOVÁNÍ FOTOGRAFIÍ

Znám hodně variant tvých skládaných fotografií. Proč nemaluješ?

Ale občas jsem maloval, vždyť malují děti v mateřské školce. Ale zeptej se malíře, proč nefotografuje.

HRDOST

Ted' trochu „do živého“. Před mnoha lety ses nedostal do

výběru fotografií na fotografický Salon. Víš, že je to pro tebe stále živá „nespravedlnost“. Umíš se tomu ubránit? Byl jsem dvakrát vyřazen z výběru na Salon. Chvilí mi trvalo pochopit, že tam není moje parketa. V té době jsme už vystavovali na řadě míst. Byl jsem přijat na základě výběru do Unie výtvarných umělců Hradec Králové (UVU).

Profesor Jerzy Oleg nám otevřel galerie v řadě zahraničních států (Rumunsko, Španělsko, Francie, Maďarsko, Japonsko, Mexiko, SRN a nejčastěji v Polsku).

Pryč s falešnou skromností. Na co jsi opravdu hrdý, možná až pyšný? Nezapomenutelný zážitek.

Po revoluci mne oslovila tiskárna, že by nebylo marné, kdyby poprvé hronovští viděli Hronov z nebeských výšin. Domluvil jsem se s pilotem a čekalo se na počasí. Hronov se nalézá mezi Orlickými horami a Krkonošemi. Pohledná toť krajina.

Start.

Krátce po startu, když jsme nabírali výšku, zapraskalo v motoru a motor ztichl. Pilot mne ujišťoval, že sklouzneme. Všude překážely dráty elektrického vedení a jediné nevyhnutelné místo k přistání byla ohrada – výběh pro krávy. S neovladatelným strojem si nešlo vybírat. Dosednutí na zem bylo jak na vlnách. Lehké letadlo skákalo jako gumové! Přistáli jsme mezi dvěma pilíři. Obě křídla vzala za své, prudkým smykem se odtrhl i trup. Pilot a já jsme zastavili ve špenátu. Svíral jsem mezi nohama Canon a děkoval andělu strážnému...

Měli jsme obrovské štěstí. Po našem „letu“ se stalo hodně smrtáků. Domyslel jsem si, co by se stalo, kdyby byly krávy ve výběhu. Porážka nejen hovězího ale i nás. Kdybychom neprolétli mezi pilíři, ale narazili do nich!

Ptáš se, jestli jsem na něco hrdý? Řekněme na mé suché kalhoty v této situaci. Měli jsme obrovské štěstí! Když už jsem měl padání z nebe s dobrým koncem, tak abych představil nebeské pohledy, vylétnul jsem znovu...

TO, CO PŘIJDE

Na zádech již neseš dost křížků, ale svojí vitalitou předčíš mnohé mladší. Co máš před sebou?

Co budeš v nejbližší době dělat?

Probíhá výstava 5+1 v galerii Zázvorka v Novém Městě nad Metují a hned navazuje další výstava Sekce fotografů Náchod ve Sloupně. Jarní bilance UVU v Kostelci nad Orlicí. Následuje hlavní letní Salon UVU. Uzavře to Náchodský výtvarný podzim.

ŘEKNI, CO CHCEŠ

Jsi na prahu „moudra“. Chceš nám, mladíkům něco vzkázat? Máš nějaké fotografické poselství?

Ptáš se mne na moje fotografické poselství. Nejde o moji pětasedmdesátku, kdy už se mohou dávat rady. To bych si nechtěl dovolit. Spíš to sdělím jako přání.

Abychom pro techniku nezapomněli na obsah obrazu. Aby se hledaly cesty sdělení. Aby fotografie zůstala věčným poutem spříznění a dokázala naplnit i štěstím..

na otázky Vladimíra Skalického odpovídal Pavel Rejtar
reprodukce z barevných fotografií Pavel Rejtar

HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2020–2021

VZDĚLÁVACÍ FOTOGRAFICKÝ KURZ

Intenzivní studium fotografie v rozsahu tří výukových bloků, organizované formou dálkového řízeného samostudia. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně, převážně v Impulsu Hradec Králové, centru podpory uměleckých aktivit. Podmínkou pro uchazeče je:

1. dovršení 18 let při zahájení studia
2. ukončené středoškolské vzdělání (vyučení).

Studium je koncipováno pro vyspělé fotografy, kteří zvládli fotografickou techniku. Při studiu se předkládají kvalitní fotografie v papírové podobě vytištěné na vlastní tiskárně nebo v minilabu. Při obrazovém zpracování výsledných prací se předpokládá znalost práce ve Photoshopu nebo podobném programu na úpravu fotografií.

ZAHÁJENÍ VÝUKY V LEDNU 2020

Vedoucí lektor:

doc. MgA. Josef Ptáček

Na výuce se budou podílet další pedagogové a profesionální fotografové.

Organizační zajištění:

Jana Neugebauerová

Impuls Hradec Králové,

centrum podpory uměleckých aktivit

Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

RÁMCOVÉ OSNOVY

1. Úvod

Představení témat všech tří výukových bloků, informace o základních požadavcích na posluchače.

Podmínky pro postup do dalšího výukového bloku.

Temná komora, fotografická chemie, negativ – pozitiv.

2. Co je to fotografie

Podmínky vzniku fotografie.

Jednoduchý úvod do základů technických parametrů: fotoaparát, clona, hloubka ostrosti, objektiv, stativ, filtry, osvětlovací technika.

3. Fotografie

Zrcadlo, skutečné zobrazení, aranžovaná fotografie, přetvoření skutečnosti.

Fotografie

- popisná; emotivní
- inscenovaná; neinscenovaná
- čistá; manipulovaná (montáž, koláž)
- umělecká; komerční

Výrazové prostředky ve fotografii

Kompozice, tvar, světlo, barva, tonalita, kontrast, rytmus, obrazy v obraze, opakování motivu.

4. Hledání motivu

Nápad, myšlenka zobrazení.

Makrofotografie; Mikrofotografie; Reprodukce

5. Fotografie zátiší

Aranžované objekty, nalezené objekty a seskupení. Ateliér.

6. Světlo

Druhy světla, světelné zdroje, odrazné desky, druhy reflektorů, barevná teplota, technika svícení.

7. Portrét ve fotografii

Základy. Lidská tvář a její řeč, portrét a jeho pojetí, prostředí portrétní a volba kamery osvětlení portrétní.

8. Barva

Úvod do barvy.

Barva ve fotografii, barevná fotografie.

8. Reportážní fotografie:

Historie, představitelé, hlavní trendy.

9. Dokumentární fotografie:

Historie, představitelé, hlavní trendy.

10. Krajina

Úvod do problematiky fotografování krajiny, volba stanoviště a času, roční období.

Krajina vnitřní a vnější.

11. Skladebné prvky ve fotografii

12. Architektura

Úvod do problematiky fotografování architektury – historie, slohy.

Perspektiva.

Fotografické přístroje – technika fotografování.

Exteriér, interiér.

Světlo přirozené, světlo umělé, barevné, osvětlování interiérů.

Korekce.

Volba stanoviště, volba času, roční období.

13. Reklama

Fotografie v denním tisku, reklamní katalogy, odborné časopisy, umělecké občasníky, billboardy atp.

14. Fotografické žánry

15. Dějiny fotografie

16. Výstava absolventských souborů

Výstavní síň U Přívozu Studijní a vědecké knihovny Hradec Králové.

V učební osnově nejsou uvedena praktická domácí cvičení, která jsou součástí výuky. Cvičení jsou zadávána postupně na jednotlivých setkáních, průběžně konzultována a hodnocena.

POŽADAVKY K PŘIJÍMACÍM POHOVORŮM

Povinná část:

Ukázka fotografií vlastní tvorby. Předkládá se minimálně 10, maximálně 20 fotografií, velikost minimálně 13 x 18 cm. Ve výběru mohou být i ukázky vybrané z několika žánrů. Ústní test – formou otázek. Předpokládají se základní technické znalosti z oboru fotografie a všeobecný přehled z historie a současného dění ve fotografii.

Volná část:

Na doplnění mohou být předloženy výtvarné práce, literární text...

Finanční podmínky:

Náklady spojené s přípravou a zajištěním studia budou převážně hrazeny z poplatků posluchačů. Přijetí posluchači uhradí za celé studium účastnický poplatek ve výši 12 000,- Kč před zahájením studia. Při odstoupení ze studia se poplatek nevrací. Poplatek za přijímací pohovory je stanoven na 250,- Kč a posluchači ho uhradí při přijímacím pohovoru.

Příhlášku zasílejte nejpozději do 30. října 2019 na adresu:

Hradecká fotografická konzervatoř
Impuls Hradec Králové
Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové

Na základě zaslané přihlášky obdržíte pozvánku k přijímacím pohovorům.

Informace: Jana Neugebauerová

tel.: 495 582 621, 773 133 740, e-mail: foto@impulshk.cz

5. Setkání Flexaret

Od pátku do neděle (24. – 26. 5. 2019) se letos, podobně jako minulý rok v Hradci Králové, opět sešli příznivci klasické černobílé fotografie a fotografování dvouokými zrcadlovkami, zejména přístroji Flexaret, tentokrát v Jindřichově Hradci. Znovu tuto sešlost opanoval bodrý a svérázný duch Ostravského regionu, neboť odtud většina fotografů přijela.

Kromě bohatých možností fotografování v historických kulisách dobné architektury a přírodního okolí účastníci navštívili Muzeum fotografie, jediné tohoto druhu v České republice. Stálou expozici historického vývoje fotografické techniky doplnila aktuální výstava *Nepředvídaná informace*, inspirovaná myšlenkami, resp. reflexí technických obrazů v postindustriálním kontextu filozofa Viléma Flussera a jeho dílem „Za filozofii fotografie“. Tato výstava vznikla v rámci projektu „Společné představení současné tvorby předních

českých a rakouských fotografů“ (Josef Hník, Fritz Simak, Antonín Malý, Matthias Staudinger, Jiří Tiller, Christoff Wiesinger, Luděk Vojtěchovský ad.). Možnost prezentace fotografií však využili také účastníci Srazu, a to improvizovanou výstavou „na šňůrách“ v jednom ze zákoutí historické části města.

Již tradičně vítanou součástí této akce zde byla osobní účast sponzorské firmy, produktového manažera Vítězslava Krejčího - FOMA Bohemia spol. s r. o. z Hradce Králové, jež účastníky podpořila svými černobílými svitkovými filmy FOMAPAN 100 a 400. Oboustranně užitečnou odbornou diskuzi doplnila prezentace chystané novinky z provenience Fomy - černobílého papíru v retro stylu, na klasické kartonové barytonové podložce.

Dne 28. 5. 2019 zpracoval: Vítězslav Krejčí

Photogenia Brno hodina učení černobílé fotografie

V posledním čísle Fotoimpulsu byly představeny čtyři školy, zabývající se výukou fotografie pro širokou veřejnost. Jednou z nich byla i škola v Brně, která nese název Photogenia. Tak jako u jiných škol tohoto zaměření, i zde nabízejí zájemcům o fotografii vzdělání, které je může posunout v jejich fotografické práci.

Je sobota a já se jedu podívat, jak taková škola dnes vypadá. Přijíždím pozdě, a tak vstupuji do tmavé místnosti. Výuka prvního ročníku už probíhá. Téma dnešního dne je černobílá fotografie. Vyučující položí otázku: „Proč fotit černobíle, když je vše okolo nás barevné?“

Postupně se „žáci hlásí“ se svými pohledy na důvod, proč a kdy nevyužít barvu, ale černobílé vidění. Padají slova jako stylizace, umění, větší upozornění na předmět obrazu, lepší práce se světlem, liniemi a plochami. Vše je dobře. Vyučující lektorka Martina Grmolenská přidává další důvody, proč černobílý proces použít. Své povídání doplňuje promítáním příkladů, jak s černým procesem pracovat. Na příkladech jsou vidět rozdíly ve zpracování barvy a černobílého procesu. Žáci si dělají poznámky, diskuzi

směřuje k vycizelování tématu a vystižení toho nejpodstatnějšího. Přátelská diskuze „učitele“ a „žáků“ příjemně plyne ke svému závěru.

Rozsvítí se a já poprvé vidím „třidu“. Jako u jiných škol, i zde převažují děvčata různého věku. Po krátké přestávce výuka pokračuje praktickou prací. Zadání je jasné: „Najděte si nějaký předmět, který budete fotografovat s cílem černobílého zpracování“. Každý si něco najde a jde fotografovat. Tu na okně, tu na desce stolu. Závěrky cvakají, hledá se nejlepší pozice, nejlepší záběr. Pracuje se se světlem, stínem, plochou. Ku pomoci je nejen Martina, ale také majitel školy Jan Sucharda a další lektor Jiří Víšek.

Odcházím ze školy. Další výuka a hodnocení vzniklých záběrů bude probíhat až odpoledne, a to mám již jiné povinnosti.

Příjemný dojem z návratu do školy fotografie, zájem fotografů i vstřícný přístup vyučujících je to, co si ze školy Photogenie odnáším. Přejí škole co nejvíce úspěchů při vzdělávání lidí, které fotografie baví a jsou ochotni se něco naučit.

*Vladimír Skalický
Lanškroun*

Tři výročí fotografie

Píše se rok 2019.

Jako každý i ten letošní v sobě skrývá mnoho vzpomínek na to minulé. Fotografové, včetně nás z Východních Čech, si můžou připomenout minimálně tři, které jsou s fotografií spojené.

Letos to je 180 let od chvíle, kdy byl na oficiální půdě zveřejněn vynález fotografie. Rychlým vhlédem do minulosti se dozvíme, že to bylo ve Francii, kdy Jacques Daguerre před vědeckou akademií představil „svůj“ objev, který věnoval všem lidem.

Fotografie za těch 180 let prošla dlouhým vývojem. V poslední době vývoj, tak jako i v jiných oborech lidské činnosti, výrazně akceleroje. Technika dokáže „zázraky“, o kterých se předchozími generacemi ani nezdálo. Rychlost, preciznost, lehkost získat základní fotografii. A barevnou! Podstata fotografie ale zůstává od jejího počátku stejná. Je to zastavený čas, který člověk do té doby zastavit nedokázal. Toto umí jen fotografie. Se vznikem fotografie člověk o cosi přišel. Krásně to popsal Vojta Sláma z Brna, který kdesi pravil: „Fotograf přišel o ztrátu paměti, protože stále pracuje s historií. Stali jsme se služebníky světla.“

11. srpna 1899 se v Čermné u Kyšperka (7 km od Lanškrouna) narodil Jindřich Štýrský. Ten Štýrský, který svým krátkým obdobím mezi lety 1932–1935, vstoupil do fotografie a přinesl jí surrealismus. Žánr, který ve fotografii rezonuje do dnešních dnů. Surrealismus ve Štýrského pojetí není nesmyslným skládáním nesmyslných věcí, ale citlivým „objevováním neviděného“. Doba se mění, ale to neviděné je kolem nás stále. Chce to jen více citlivosti. Pustit TO do nás. A hned potom TO objevíme i ve svých očích a myslích.

Nebo naopak?

Ale to je jedno. Důležitým je TO viděné, aby nám TO „vlezlo“ i do našich srdcí.

Letos to je 30 let od velké společenské změny. Během těchto tří dekad došlo i ve fotografii k výrazné proměně. Na začátku této nové doby stála fotografie jako důležitý svědek své doby.

Společenské změny přinesly nové možnosti a příležitosti. Mnozí výrazní fotografové se začali profesionalizovat. Ostatní se realizovali ve stávajících nebo nových zaměstnáních. Kdo se staral o rodinu, ten se musel začít otáčet, aby vše zvládl. Fotografové přestali fotit a přestali docházet do fotoklubů a fotokroužků. Tyto komunity bez svých členů a svých donátorů začaly houfně zanikat, nebo v lepším případě upadly do „hibernace“.

První doba „kapitalismu“ je překonána. K fotografii se lidé začínají vracet. Vrací se všichni. Tedy skoro všichni. Co se nám v roce 1990 zdálo snem, je dnes výrazně překonáno. Fotoaparát má v kapse skoro každý. Fotografie nás doprovází na každém kroku. Obrázky na nás „koukají“ ze všech stran. Záběry světa kolem nás ovládly veřejný i náš soukromý prostor.

A co fotografie? Ta, kterou jsme dělali se zaujetím a láskou? Děláme ji stále tak?

Pokud ano, je to DOBŘE. Pokud jsme nepodlehli svodům techniky, je to DOBŘE.

Chyťme chvíli, zastavujme je a uchovávejme je pro ty příští.

Vladimír Skalický
Lanškroun

Můj surrealismus

Guru československé fotografie, Ján Šmok, popsal surrealismus jako setkání šicího stroje s krejčovskou pannou na pitevním stole. Chtěl tím vyjádřit spojení věcí, které není spojením logickým.

Fotografický surrealismus není vytváření „umělých“ více či méně bizarních seskupení věcí. Surrealismem ve fotografii je nalézání, opravdové nalézání „příběhu věcí“. Věcí, které spolu mluví, byť je to mluva bizarní. Úkolem fotografa, který se tomuto žánru věnuje, je tyto příběhy „nalézat a vyprávět“. Vyprávět mluvou fotografie, tedy obrazově. Tedy tak, jak to umíme, nebo si alespoň myslíme, že umíme.

Letos tomu je 120 let od smrti Jindřicha Štýrského (* 1899 + 1942). Jindřich Štýrský, rodák z nedaleké Čermné, byl významným výtvarníkem a surrealistou. Svým výtvarným dílem se stal světově uznávaným výtvarníkem, který má svými obrazy a fotografiemi zastoupení v předních nejen českých galeriích a muzeích. V krátkém období let 1932–1935 vytvořil významné fotografické dílo, které se

stalo základem surrealismu v československé fotografii. Na těchto základech jsou surrealistická díla vytvářena do dnešní doby.

I já občas zabloudím do těchto vod. Průvodcem mi jsou slova Bruno Solařika z Brna: „Naslouchejme vnitřnímu hlasu a zapomeňme na sebe. Pracujme se základním pilířem surrealismu – principem objevu. Co je autorem vnímáno jako surrealistické, to má právo být takto autorem – divákem zaznamenáno. Je upřednostněn princip objevu před principem tvorby. Vnímejme surreality v naší době, v naší realitě. Objevujeme skryté významy věcí, vztahů a situací. Pomůže nám to objevovat sebe navzájem a hlavně sebe sama.“

I já se snažím objevovat skryté příběhy věcí. Věcí, které se „střetly“ v jednom čase na jednom místě.

Vladimír Skalický
Lanškroun

SURREALISMUS VE FOTOGRAFII

Nechat se překvapit

/ ZDENĚK VOJÁČEK / PROSTOŘEKÝ KRÁLÍK /

Zakladatel surrealismu André Breton kdysi vyjádřil nejen plnou důvěru obrazům přicházejícím z nitra, ale také kladný vztah k realitě jako takové. Na fantastickém je podle něj nejúžasnější, že na něm nic fantastického není: co zde působí, je jen reálné.

Jinými slovy: smyslové i rozumové vnímání nejen snu a představy, ale i vnější skutečnosti se samovolně, bezděčně podřizuje tužbám a obavám vnímatele.

V surrealismu, ale vlastně i v každodenním životě každého člověka, je hybnou silou obraznosti nehmotná vzpomínka či představa, probuzená bezděčným pohledem na ten či onen hmotný objekt. Fotografie je jen fixací tohoto šťastně nalezeného objektu, ať je tím objektem člověk, kámen nebo strom.

Do uměleckého tvoření se často vkrádá představa, že aby se dílo obhájilo, mělo by mít nějaké předem vytyčené slohové zaměření. Tento předpoklad panuje i v případě tvorby fotografické. Pokud se ovšem autor namísto čerpání z vlastní invence rozhodne „dělat“ surrealismus (případně funkcionalismus, baroko atd.), znamená to, že se zbavuje svěžesti vlastního pohledu, že se vzdává vlastní intuice.

V takovém případě vlastně dobrovolně opouští vlastní subjektivitu a bez odmlouvání si nasazuje na oči klapky kunsthistorických pravidel. Taková pravidla nejenže jsou mylná, protože přisuzují surrealismu estetickou fazónu, která je mu ve skutečnosti naprosto cizí, ale navíc se liší podle záliby toho kterého uměnovědného směru. Někdo pak dokazuje, že „surrealistický“ znamená snově, až malátně lyrický, a pro jiného to zase může znamenat bizarně, až brutálně cynický. Takto poučení tvůrci pak vyrážejí do ulic „dělat“ surrealismus. Měřítkem „nadreality“ však není taková či onaká (lyrická nebo bizarní, objektní nebo abstraktní) klasifikace „surrealistického stylu“, „surrealistického námětu“ nebo „surrealistické atmosféry“. Měřítkem

je zde opravdovost a pronikavost tvůrčí inspirace.

Klasik české surrealistické fotografie Jindřich Štyrský ve třicátých letech poznamenal, že „šablonovité obrázky“, které zaplavují fotografické výstavy, většinou zrcadlí jen „blátivý terén“ napodobenin. Vyzval tehdy kritiku, aby neplývala termínem „surrealistický“ a aby se raději snažila rozeznat autentické surrealisty „od těch, kdo obratně plundrují svět imaginace a jimž teorie surrealismu je záštitou epigonství a plagiátu“. Za sebe dodal, že ani on – coby surrealista – rozhodně nechce „používat cizích příborů“, tj. citovat z děl jiných surrealistů. A šel svou vlastní cestou. A právě proto obohatil surrealismus o nové, objevné tvary, významy, hlediska a postoje.

Surrealistická fotografka Emila Medková vysvětlila svou tvorbu ze surrealistického hlediska velice přiznanečně: „...vidím-li nějaký objekt hodný zpracování, fotografuji ho v chladně vzrušeném stavu, s velkými obavami, bušícím srdcem a zatajeným dechem a velkou nadějí, že věc vyjde tak, jak si představuji. Bez tohoto pocitu těžko udělám fotografii, ke které bych měla vztah.“

Se zatajeným dechem.

Toto prosté vyznání osvětluje princip nalézání „nadreality v realitě“ nesrovnatelně přesněji, než stovky uměnovědných klasifikací a estetických pravidel. Nejde o to záměrně hledat již viděné. Jde o to bezděčně nalézat dosud neviděné. Jde o to nechat se překvapit.

Řekněme si to otevřeně: „stylově“ rozeznatelná surrealistická fotografie je paskvil. Nesnažme se „dělat“ surrealismus nebo jiný směr či sloh. Odevzdejme se náhodám všedního dne. To ony v sobě skrývají zázrak..

Bruno Solařík
Brno

Svaz českých fotografů

Ten, kdo se zajímá o fotografii, vážně jistě někdy slyšel o Svazu českých fotografů. (SČF)

Pokud se podíváme na webové stránky, tak zjistíme, že se jedná o dobrovolný spolek fotografů a příznivců fotografie.

A jaká je podoba, a hlavně plány SČF, proč se stát členem a proč se sdružovat a jaká je současná fotografie?

Na to jsem se zeptal předsedkyně spolku PhDr. Věry Matějů.

Proč se stát členem SČF?

Svaz českých fotografů má téměř stoletou tradici ve sdružování fandů fotografie, letos oslaví padesát let od svého obnovení. Nabízí sounáležitost s touto tradicí, s širokou obcí podobně zaměřených lidí a řadu zajímavých akcí pro fotografy, fotografie i příznivce oboru.

SČF se podílí také na Národní soutěži amatérské fotografie, na Praze fotografické a jiných soutěžích.

Jaká je podle vás současná amatérská fotografie?

Pořádáme obě tyto celostátní soutěže, kde se ročně zúčastní celkem okolo tří set fotografů nejrůznějších věkových kategorií. Máme radost, že fotografie z těchto soutěží posuzujeme v autorských zvěštěninách a vítězné a vybrané autory důstojně prezentujeme v Praze na Staroměstské radnici a ve Svitavách ve Fabrice a v dalších reprízách. Úroveň amatérské fotografie považuji za velmi dobrou a vyrovnanou. Nejde o pouhé „cvakání“, ale ve většině o promyšlenou fotografii, kdy autor má jasnou koncepci a představu, co chce svým příspěvkem vyjádřit.

SČF je dobrovolný spolek, členem se stanete, pokud vyplníte přihlášku.

Pokud se podíváme na jiné spolky, některé požadují pro vstup předložení určitého portfolia, které rozhodne o zařazení autora k spolku či nikoli.

Nahrazuje tento krok Autor SČF a Mistr SČF.

Můžete upřesnit, o co se jedná a můžete jmenovat nějaká fotografická jména?

SČF neomezuje svou činnost jen na členy a ani jen fotografie. Výstavy a procházky při workshopech, které pořádáme, jsou otevřené každému, kdo se o obor zajímá. Členské výstavy, členské ročenky a soutěž o Mistra SČF a jeho kandidáty, stejně jako udělování titulu Autor SČF, jsou však určeny pouze členům. Soutěž o Mistra SČF je jednou z nejstarších soutěží pořádaných pro fotografy u nás. Její počátky spadají do 40. let minulého století, kdy ji pořádal tehdejší Svaz československých klubů fotografů amatérů, na

jehož historii i koncepci současný Svaz českých fotografů navázal. Soutěž byla několikrát obnovena: v 70. letech, v druhé polovině 90. let minulého století a konečně v roce 2007, kdy byla opět po odmlce vyhlášena v souvislosti s obnovením a rozšířením činnosti svazu. Od té doby je pořádána každoročně a z vítězných snímků je v každém roce uspořádána výstava. V historii soutěže se jako mistři i autoři zařazení do první desítky (nynější kandidáti) objevují fotografové dnes zvučných jmen (např. K. O. Hrubý, Přemysl Koblic, Petr Sikula, Dalibor Stach, František Dostál, Jaroslav Kučera, Jindřich Štreit či Zdeněk Halámek). V letech 2007 - 2018 titul obdrželi: Milan Bartoš z Prahy, Antonín Říha z Bohdíkova, Václav Lahovský ze Stráže pod Ralskem, Milan Havlíček z Kyjova, Karel Fink z Prahy, Radek Severa z Hodonína, Rudolf Fukal z Otrokovic, Jaroslav Mareš z Poličky, Alena Vykulilová z Prahy. Spolu s aktualizovanou soutěží o Mistra SČF se podle daných podmínek již desátým rokem uděluje titul Autor SČF. Za tuto dobu jej získali Jiří Durdík, Josef Franc, Cyril Gajdík, Jiří Kočí, Ivo Kornatovský, Vladimír Oliva, Antonín Říha, Duško Šajkovič, Pavla Vrbová, František Weiss.

To, co vidím jako obrovskou zásluhu SČF, je jeho rozsáhlý fotografický archiv. V jeho řadách jsou věhlasná fotografická jména. Daří se archiv stále rozšiřovat? Může do archivu věnovat fotografie i nečlen SČF a za jakých podmínek?

Sbírka fotografií Svazu českých fotografů představuje unikátní soubor více než 12 000 fotografií významných českých a slovenských autorů od počátku 20. století po současnost a je uložený v Národním archivu ČR, kde se o něj stará oddělení foto, fono a kinodokumentů a služeb veřejnosti. V rámci projektu Historie a současnost SČF podpořeného MK ČR a Hlavním městem Prahou je sbírka pravidelně představována veřejnosti. Od roku 2006 bylo již uspořádáno 46 výstav. Jedna z nejrozsáhlejších je v roce 2018 připravená putovní výstava k výročí založení Československa – 100 let očima fotografů ze Sbírky SČF,

uspořádaná ve spolupráci a s podporou Nipos-Artama, která na 11 panelech zahrnuje 120 autorů. V uplynulém a letošním roce byla několikrát reprízována v Praze, dále navštívila či navštíví Hradec Králové, Svitavy, Brno, Prachatice, Blatnou a Jindřichův Hradec. Další výstavy ze sbírky v posledních letech byly Pocta osobnosti – Zdeněk Voženílek, České Budějovice, Svitavy, Pocta osobnosti – Václav Jírů – České Budějovice, Karel Hájek: Byl jsem přitom – Jindřichův Hradec, Jak se žilo – Hradec Králové, Nový Bor. Sbírkou fotografií SČF dále rozšiřuje, na základě darovací smlouvy jsou do ní přijímány fotografie členů i nečlenů SČF.

Daří se SČF oslovit mladší generaci fotografů?

O svých aktivitách SČF informuje na webových stránkách www.scf.cz i na facebooku. Mladým vychází vstřícně digitální předkolo Národní soutěže a výstavy, které je hojně obesíláno.

V letošním roce vyhlašujeme novou soutěž na téma Komunikace, jejíž první kolo rovněž proběhne digitálně. Podmínky lze najít na obou internetových zdrojích.

Jaké jsou hlavní plány SČF do dalších let?

Vedle pravidelných každoročních aktivit (soutěže Cena Praha fotografická a Národní soutěž amatérské fotografie ve Svitavách) a nově vyhlášené soutěže na téma Komunikace, bude SČF připravovat 50. výročí svého založení a rovněž výstavu a publikaci ze sbírky fotografií k 30. výročí sametové revoluce v roce 1989. Pokračovat budou i výstavy v rámci cyklu Pocta osobnosti a workshopy věnované jednotlivým pražským částem a zakončené výstavou a vydáním publikace. V rámci výročí budou uděleny nejen ceny SČF v jednotlivých soutěžích, ale i ocenění za zásluhy fotografům a organizátorům fotografického dění.

Radek Homola

KDE FOTÍM JÁ

ČESKÉ STŘEDOHOŘÍ - zrození anděla

Podzimní chmurný čas nijak zvlášť nevyhledávám.

Loňský začátek listopadu byl ale výjimkou a já jsem se na něj velice těšil. Přítel a kamarád fotograf Láďa Skalický pro nás fotografie zorganizoval víkendové setkání v naší krásné krajině Českého středohoří. V této oblasti jsem nikdy nefotografoval a byl jsem mile překvapen. A nejen já. Výchozí základna v Panenském Týnci byla výbornou volbou. Nedostavěný gotický chrám Panny Marie ze 14. století se nám přímo nabízel a snad nás ovlivnila i jeho silná léčivá zóna.

Páteční večer probíhal tradičně. Skalda nás seznámil s programem, organizací a doporučil nám vhodná místa k fotografování. Tentokrát mezi naši čtyřicetičlennou partu zavítali i kamarádi fotografové z Jelení Góry.

Ráno jsme se po vydatné snídani rozprchlí po okolí. Jako vždy někteří fotografovali na film různých rozměrů a s fotografickým nádobíčkem to měli náročnější na přípravu a na fyzickou. Námětů bylo hodně a do večera jsme je měli co stihnout. Poté jsme se přemístili do gotického chrámu, kde si pro nás Skaldo opět připravil „kulturní“ vložku. Po krátké přípravě rekvizit rozbil tašku a vytáhl ošoupanou nafukovací pannu. Každý si asi dovede představit naše reakce a připomínky, které se pro Poláky nemusely ani překládat. Postupně jsme začali pannu oblékat a za pomoci dokonalé stínohry na nataženém igelitu proběhlo zrození anděla. Všichni dokumentovali nasvícené zjevení. A ta atmosféra! Kulturní vložka dopadla na výbornou. Velice jsme se pobavili a celé setkání s andělem jsme si dosyta užili. Večer zábava pokračovala ukázkou dovezených fotografií, a jelikož přátelé z Polska bydlí v okolí Jelení Góry, dostali

na památku obraz krásného troubícího jelena.

V neděli jsme po snídani postupně odjížděli s veselou náladou do svých domovů plní dojmů z povedeného setkání.

Co říci závěrem? Skaldo, závidíme ti tvoji energii a elán, s kterým organizuješ tato setkání. Děkujeme a těšíme se na další.

Skaldo, děkujeme.

Za vulkány do Polska

Ráda jezdím do neznáma. Jakápak to bude krajina tentokrát? Vulkány v Kaczawských horách zní moc dobře. Nahlédnout do nitra kráteru, aniž bych riskovala, že mi pod nohama vybuchne země (což hrozí jak na Sicílii, tak na Islandu), je lákavé. Sopku si představuji zhruba jako malíř Jean Effel ve Stvoření světa. Hurá do Polska.

V pátek odpoledne se sjíždíme do penzionu Agroturystyka Eden nedaleko městečka Sedziszowa na sever od Krkonoš, cca 50 km od Trutnova. Je nás hodně. Polští přátelé z nedaleké Jelenie Góry a asi patnáct Východočechů. Všichni s fotoaparáty, natěšení na následující víkend. Standardní páteční veselý večer. Výborné občerstvení, nějaký ten kalíšek, spousta informací o okolí a spousta fotografií. V kolik bude snídáně? Navrhují desátou (mám dovolenou!) a čekám spoustu posměšků. Ozývá se souhlas. Přichází vysvětlení. Ráno je přeci nejlepší světlo a do desíti se na snídani stihneme vrátit. Nakonec se odsouhlasí devátá, aby lenoši nezhylnuli hladem. Ty čilejší čeká mrazivé sobotní ráno.

Nelituje časné opuštění peřin. Vyrážíme vybaveni mapou, na které jsme objevili lákavé popisky: ruiny koscioła, ruiny palacu, ruiny dworu... Jedeme tam! Nebudu popisovat, kde jsme všude byli. Jedna vesnice vedle druhé skýtá romantiku v podobě nějaké zaniklé stavby a není důležité, jak se jmenuje. Vesnice jsou zvláštní. Postupně nám dochází proč. Zastavil se tu čas. Poprvé v době války, podruhé po ní a za dob socialismu a potřetí krátce po jeho konci. Velké statky pravděpodobně neskýtají dostatečnou obživu, za prací se musí dojíždět do města. Staré stavby bez majitelů a obyvatel chátrají. Ať se jedná o kdysi výstavný zámek, kostel ze dvanáctého století nebo statek teprve stoletý. Krása zániku a zároveň smutek nad osudem zapomenutého kraje. Sudety, pohraničí, střídají se tu obyvatelé. Větší zájem je o prosperující kraje... začarovaný kruh.

My fotografové jsme nadšeni. Nízké ranní sluníčko se prodírá křovím, za kterým se skrývá polorozpadlý palác. Dlouhé stíny stromů směřující k polorozpadlému statku prorostlému kvetoucími stromy. Nedaleko penzionu je nepoužívaná úzkokolejná trať. Nádraží, které bylo kdysi svědkem odjezdů a návratů, zarůstá keři. Na zdi slábnoucí název Villenberg. Kdo tu žil? Koleje se lesknou a lákají k tomu vydat se do dále. Alespoň pěšky.

Zaniklé stavby se snažíme prostřídat přírodou. Kde jsou sopky?

Představuji si scénu ze Stvoření světa, kde čerti setnuli špičaté hoře vršek tak, aby nitro naší planety mohlo ven. Zlověstně se u toho smáli. Na první sopce stojí rozhledna. Podceňujeme hledání cesty a škrabeme se kolmo nahoru. Výhled nádherný, ale kde je kráter a lávové pole? Rudý otvor a čerti? Tomu, co známe z fotografií Etny, se tento kopec nepodobá. Nicméně my, co žijeme pod významnou českou sopkou jménem Kunětická hora, víme, že sopky mohou být jen horou kamení, převážně ladně uspořádaného. Takovéto sopky zdobí tuto část Polska. Další navštívená sopka je rozebírána na kamení. Nedaleko od ní objevujeme skanzen s vápennými pecemi a zbytky dolů. Jedné ze sopek se zde dokonce říká Fudži. Je trpaslíkem proti své jmenovkyni, ale zato je krásně viditelná ze všech stran. Osamocený kopec s kameny na vrcholku. Poslední ruinu jsme opouštěli se západem sluníčka a s lítostí, že den končí. V neděli ráno jsme neodolali a znovu se proklátě brzy vypravili do sluncem zalité krajiny a mezi zanikající paláce. Po pozdní snídani se loučíme a plni zážitků se rozjíždíme k domovům. Cestou jsme ještě navštívili poměrně zachovalé zříceniny hradu Šwiny. Jako jeden z mála zde je zakonzervován a udržován. Třeba se tohoto osudu někdy dostane i dalším rozpadajícím se stavbám.

Odjíždím z polské Kaczawy s tím, že jsem zažila víkend v dalším pozoruhodném kousku světa. Sopečný kužel s kráterem a škodolibým čertíkem na špičce jsem sice neobjevila, ale prostředí polských Sudet s fotogenickými ruinami a malebnými kopci mi to však bohatě vynahradilo. Víkend byl prima.

Když jsme zjistili, že další česko-polské setkání v rámci příhraniční „družby“ už nebude, všichni jsme si spontánně odsouhlasili, že se budeme vídat na fotografických akcích i nadále. V Čechách i v Polsku. Nepotřebujeme na to oficiální posvěcení, jen vlastní nadšení. A Vládu, který je úžasný organizátor. Čímž mu děkujeme a nabízíme pro příště pomoc.

*text a foto Eva Stanovská
Brodek*

Sedlčansko – v botách Jana Reicha

V druhé polovině března jsem se zúčastnil další společné fotografické akce, které organizuje Vláda Skalický z Lanškrouna a kterou vyhlásil již na podobné podzimní akci ve Středohoří. Toto nové setkání nazval výletem do krajiny kamenů s tím, že tentokrát budeme prozkoumávat malebnou krajinu v okolí Sedlčan. Na fotografická setkání jsou od loňska zváni také naši kolegové z polského seskupení fotografů z Jelení Gory.

Sraz všech účastníků této akce byl stanoven na 18.00 v pátek 22. 3. 2019. Na místo určení, tedy do městečka Petrovice, jsme dorazili s kolegou Petrem Beranem již odpoledne. Po podvečerním prozkoumání městečka a jeho nejbližšího okolí jsme se všichni ubytovali na náměstí, ve zdejšímu hotelu Modrá Hvězda. My, chlapci, jsme byli ubytováni na hotelové ubytovně s osmnácti postelemi, vzhledem k našemu počtu nazvané „u čtrnácti trpaslíků“. Další účastníci měli sice větší soukromí na pensionu, ale údajně horší postele, takže to pro nás čtrnáct byla asi spíše výhra.

Večer jsme se sešli ve společenské místnosti u velkého krbu. Účast byla i tentokrát hojná, i když pár přihlášených z různých důvodů nedorazilo. Po společné večeři došlo na seznámení s přítomnými a také představení polských kolegů. Většina z nás se již několikrát setkala na Skaldových akcích. Poté nás Vláda seznámil s programem na víkend. Celý projekt byl nazván „V botách Jana Reicha“ na počest našeho věhlasného krajinářského fotografa, který za svého života okolí Sedlčan prochodil a zdokumentoval svým fotoaparátem. Celá oblast je doslova poseta velkými balvany, které se vyskytují právě v okolí Sedlčanska, údajně jako pozůstatek působení ledovce. Nedávno jsem se však dozvěděl v televizi z rozhovoru s dr. Cílkem, že tomu je trochu jinak. Jedná se o pozůstatky zvětrávání a omílání hornin v důsledku povětrnostních podmínek, které působily na místní skalní masivy po celá tisíciletí. Kameny zde najdete snad všude. Jsou vidět u silnic, uprostřed polí, ve městech i vesnicích, po lesích i na soukromých zahradách u rodinných domů. Mimochodem, s kolegou Petrem jsme je dokumentovali již cestou do Petrovic. Neustále nás nutily zastavovat a fotografovat. Skalda přivezl na ukázkou i jednu z knih Jana Reicha, ve které dokumentoval kameny na Sedlčansku a zejména v okolí Petrovic. Před sobotním výletem jsme měli alespoň představu, jak to zde vypadá a co můžeme od krásné krajiny očekávat. Na společné sezení byla pozvána i Mgr. Blanka Pechačová, pracovnice Akademie věd ČR a autorka knihy Kameny na Sedlčansku. Představila nám svou knihu a seznámila nás s historií, kulturními a přírodními památkami Sedlčanska a „vybavila“ nás informacemi, která místa je nejvhodnější navštívit. Poté následovala prezentace přivezených fotografií některých účastníků a volná zábava. Brzy jsme se rozešli na „noclehárnu“, protože většina z nás chtěla vyrazit na focení do okolí již v brzkých ranních hodinách = ještě před snídaní. Sobota byla celá vyčleněna na fotografování různých lokalit na Sedlčansku, které Skalda předem vytipoval a označil na mapkách.

Ráno jsme takto vybaveni vyrazili s Petrem nejdříve

do okolí Petrovic fotografovat kameny v čele s velkým balvanem nad Petrovicemi, který se jmenuje Vrškámen. Na snímcích se objevila i krajina v mlžném oparu, na který jsme měli toto ráno opravdu štěstí. Po snídani na hotelu se všichni účastníci rozjeli po Sedlčansku dokumentovat další kameny do soutěže o nejlepší petrovický balvan, kterou Skalda vyhlásil. Naše pardubická parta vyjela fotografovat nejdříve na známou „petrovickou stezku“. Hned pár kilometrů za Petrovicemi nedaleko od silnice v lesíku stojí krásný a chráněný viklan nazvaný Husova kazatelna. Jedná se o největší žulový viklan v České republice, dlouhý 4 metry, široký 2,5 m a vysoký 2,7 m. Podle pověsti zde údajně kázal mistr Jan Hus. Nedaleko jsme objevili i takzvaný Čertův kámen a další kamenné obry. Další naší zastávkou byla křížová cesta, která vede z obce Počepice od kostela sv. Jana Křtitele na vrch Radešín ve výšce 546 metrů nad mořem. Tvoří ji kamenné kříže, které jsou osazeny skleněnými malovanými obrázky.

Z Počepic jsme vyrazili na další zastávku do malé obce Vápenice, kde jsme fotili zatopený malý lom a Vápenický rybník v pozadí se zámek Vysoký Chlumeč. Pokračovali jsme dál až na krásný zámek Červený Hrádek, který nás upoutal již z dálky svou červenou fasádou. Zámek je postavený na základech bývalé středověké tvrze ze 13. století. Současnou podobu mu dal v 19. století světoznámý český architekt Jan Kotěra. Pro veřejnost byl uzavřený, a tak jsme si udělali pouze pár obrázků zámku z dálky a skupinové foto v okolí. Doba pozdního oběda nás zavedla do Sedlčan, kde jsme našli pěknou rodinnou restauraci Na Vyšehradě. Měli velice dobré krmení a byli na nás příjemní.

Nakrmení a napojení jsme pokračovali v cestě za pamětihodnostmi. Naší další zastávkou byly pozůstatky kamenného větrného mlýna u Příčlov. Zdejší mlýn tzv. holandského typu je jedním z největších v Evropě. Jeho stáří ani stavitel nejsou přesně známy, Měl jím být snad Jakub Krčín z Jelčan a Sedlčan, případně Lobkowiczové. Torzo mlýnu vyčnívá impozantně do krajiny, je volně přístupné a je úžasně fotogenické. V jeho útrobách jsme vytvořili mnoho obrázků a moc se nám zde líbilo. Protože se připožďovalo, museli jsme s lítostí úžasně místo opustit a směřovat k dočasnému domovu, tedy do Petrovic.

Podle rady domorodců jsme ještě zamířili u obce Hrachov pod kopec zvaný Šibenný. Zdejší atrakcí jsou Hrachovské menhiry. Kamenná řada v lese dělala dojem stáří, opracování jednoho z nich je asi šest tisíc let. Kamenný stolec, kámen s otvorem i umě postavený menhir, jsou pravděpodobně dílem našich romantických současníků. Ani Wikipedie při hledání původu neporadila.

Na zpáteční cestě na večeři jsme ještě zahlédli v obci Kuniček krátký úsek křížové cesty, vedoucí od místní kapličky ke kapličce v obci Kuní. Netypickou křížovou cestu tvoří žulové kameny zasazené do země. Do kamenů vytesal akademický sochař Ivar Kodým motivy Ježíšovy poslední cesty. Tímto zastavením skončilo naše sobotní putování po Sedlčansku. Uchýlili jsem se zpět do Modré hvězdy, kde nás čekala večeře a ostatní kolegové z Čech a Polska se svými fotografickými úlovky.

Po večeři jsme si společně sdělovali zážitky z cest a čekal nás další Skaldou organizovaný program. Tím byly připravované hrané scénky o cestování na témata, která vymyslel - jak jinak - Skalda. Rozdělil nás do skupin po čtyřech a více lidech. Přidělil témata, která jsme si museli v krátkém čase nastudovat. Poté jsme s těmito úsměvnými scénkami vystupovali na improvizovaném jevišti za zavěšeným prostěradlem, které bylo zezadu nasvícené projektorem. Já jsem „vyfasoval“ spolu s Eliškou Rafajovou, Jakubem Kenclem a Petrem Floriánem scénku o tom, jak jde kocour Mikeš žádat do Bílého domu prezidenta Trumpa o vybudování americké raketové základny v Brdech.

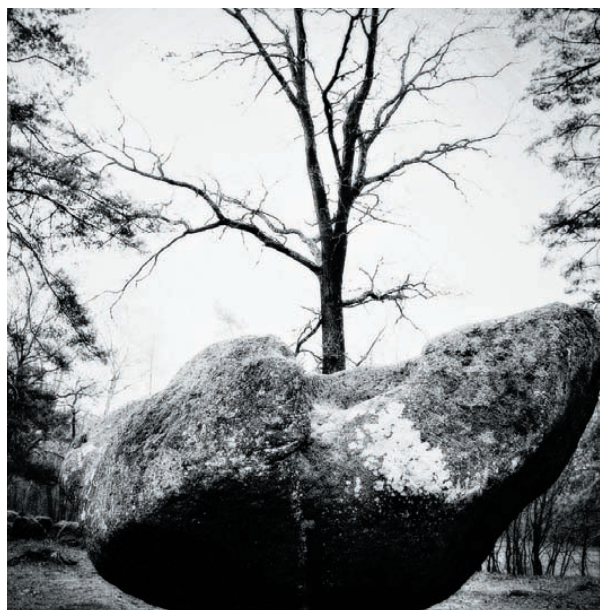
Byla to velká legrace, na mne vyšla role Mikeše, prezidenta Trumpa si zahrál Jakub a Eliška celou scénku moderovala. Odhalili jsme pravdu. Česká raketová základna stojí na Skalistých horách! Scénka měla velký úspěch, stejně tak jako scénky ostatních účinkujících na podobně uhozená témata. Co jsme také mohli čekat od Skaldy. Mezi jednotlivými scénkami vystupovala již z minulých akcí známá hudební (fotografická) skupina „Týnecká noc“, a to s velkým úspěchem.

Po scénkách následoval další program večera, kdy se další přítomní prezentovali svými přivezenými fotografiemi nebo knihami se svou fotografickou tvorbou. Promítání několika ulovených záběrů tohoto dne a fotografie z předchozí společné akce ve Středohoří. Přitom se již jen diskutovalo a popíjelo.

Následujícího dne ráno jsem ještě před snídaní vyrazil spolu s Petrem Beranem a Jirkou Papouškem opět do okolí Petrovic pro další fotografický úlovek. Dopoledne pak Vláda Skalický zhodnotil celou společnou víkendovou akci, která byla podle mě velmi vydařená. Opět přislíbil, jako při předchozích akcích, vyhotovení fotografické knihy s nejlepšími úlovky zúčastněných. Poté již následovalo jen loučení a odjezd do svých domovů. Děkujeme tímto Skaldovi za jeho neutuchající činnost a nápady a těšíme se na již další plánovanou podzimní společnou akci na Ostravsku.

Text, Libor Němec,

/ LIBOR NĚMEC /

/ LIBOR PEICHL /

Foto-Jizerky 2019

Kam Vás zase vzít? Co nového nebo i třeba fotograficky osvědčeného Vám nabídnout? Lokality blízké mému bydlišti jsem ještě rozhodně „nevystřílel“. Přesto mě to ale táhlo trochu dál. O hory dál. Do Jizerek. Do království krajinářského mága a mistra „ponurých“ detailů fotografa Jiřího Bartoše. Ano, řeč je o severní straně souseda Krkonoš se vstupní branou v poutní Hejnici.

Vážení přátelé, fotografové, kolegové, kamarádi. Dovolte, abych Vás opět po roce co nejsrdečněji pozval na tradiční podzimní foto víkend, tentokrát do hvozdů severních srázů Jizerských hor. Čekají nás snad ještě podzimním kouzlem zbarvené bukové katedrály, dynamické potoky, žulové vyhlídky, prosluněné louky nebo promočené svršky. To jen lehká narážka na nevyzpytatelnost klimatu. V případě absolutně nemožného počasí nás pak čeká těžce ozdravný pobyt, neboť náš základní stan (penzion Protěž) bude na

dohled vyvěrajícímu léčivému prameni v Lázních Libverda.

Rád Vás všechny (tedy Vás, včas se přihlásivší) účastníky zájezdu přivítám v pátek 8. listopadu 2019 na již 6. ročníku fotografického setkání s obvyklým fotografováním, mluvením o něm a večerními diskusemi a projekcemi. Veselá akce bude trvat do neděle 10. 11. 2019. Zajištěna je polopenze, polodrink a polospánek...

A co Vám mohu opět slíbit? Opět cokoliv... Slibuji ale, že se zase vynasnažím, aby nám spolu bylo dobře, abychom si bezva zafotili, abychom se zase od sebe vzájemně něco naučili a aby to pro nikoho z nás nebyl ztracený čas. Jdete do toho?

Já asi jo...

Těším se na vás. Dobré světlo všem.

Ctibor Košťál – lektor hektor.

